

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
БЕОГРАД**

Пословни број: К-По₂ 1/2014

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОДРЖАНОГ дана 29. априла 2015. године**

Добро јутро свима, можемо да седнемо.

Отварам заседање у кривичном поступку пред Одељењем за ратне злочине Вишег суда у Београду број К.ПО2.1/14 а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТР3.7/07 са последњим изменама од 02. септембра 2014. године, против оптуженог Милана Девчића, Жељка Крњајића и др., због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног Закона СР Југославије.

Судско веће у истом саставу као и до сада, дакле судије Мирјана Илић и Драган Мирковић чланови већа, председник већа судија Бојан Мишић. У раду суда учествује и записничар Оливера Савић и стручни сарадник Ивица Јагодић.

Можемо констатовати да је приступио на претрес такође и заменик тужилаштва за ратне злочине, шта год да сам сада рекао није битно, то су само уводи. Душан Кнежевић је присутан.

Схватам да је свих 10 оптужених овде наравно и пуномоћник оштећених адвокат Марина Кљаић.

Браниоци такође, али то ћемо посебно поименично да констатујемо.

Значи за првог сад је другачије, за оптуженог Милана Девчића, адвокат Бранкица Мајкић;

За оптуженог Крњајића, адвокат Радоје Алексић;

За оптуженог Димитријевић Миодрага и Влајковића, адвокат Бранко Лукић по заменичком пуномоћју адвокат Борис Зорко;

За оптуженог Перића, адвокат Живић Јасмина присутна;

За оптуженог Јосиповића, адвокат Бранко Димић јел тако по заменичком пуномоћју уместо адвоката Ђорђа Калања опуномоћеног.

За оптуженог Димитријевић Јована, адвокат Гордана Живановић;

За оптуженог Стојановића адвокат Слободан Живковић са приправницом а и не видим је од вас такорећи из овог угла.

За оптуженог Косијера, адвокат Здравко Крстић;
За оптуженог Стевановића, адвокат Бранислава Фурјановић;

Председник већа: Све сам мислим прозвао који су овде присутни. Добро. Према бар овом саставу и присутности у судници закључујем да постоје услови да се главни претрес настави. Не видим да има другачијих мишљења о томе.

Те суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

На прошлом главном претресу чули смо, изволте.

Адв. Здравко Крстић: Дакле, немам ништа против да се одржи главни претрес. Напротив, али пре тога две напомене процесне природе да разјаснимо то, мој брањеник Косијер ме упорно притиска да поставим ово питање око доставе транскрипата. Дакле, у електронском и у писаном облику мада он спомиње и трећи вид, видео запис. Ја молим да ви одлучите сада и да тако служба поступа јер и они имају проблем око комуникације с нама и тако. Дакле, говорим са аспекта мог брањеника а чини ми се да и остали окривљени имају проблем са доставом транскрипата без обзира у ком облику јел. То је једна ствар, и друга ствар ја сам поднеском од пре тачно више од једне године се јавио том суду а ви још увек нисте о томе одлучивали, не бих хтео да оптерећујем ни остале ни веће ни овај претрес, молим вас да о томе одлучите. Хвала лепо.

Председник већа: Потпуно сам сигуран да сви који су тражили да им се транскрипти доставе, транскрипти или још боље дискови са транскриптима на њима, значи у електронском облику, да су то и добијали. Према томе, треба написати, тражити да се ти транскрипти доставе и они ће бити уз одговарајућу таксу или без таксе, зависи како за кога наравно, коме је признато право да му се то не наплаћује, ако има таквих а има чини ми се, добиће. И оне који су неки последњи а и оне који су били пре тога. Дакле, наравно једноставно треба писати овај и о томе нас обавестити, аутоматски по аутоматизму једноставно не шаљемо. То је неки обичај чини ми се не само у овом предмету, него уопште овде у овом суду односно у овој згради. Никакав проблем око тога не би требао да буде.

Адв Радоје Алексић: Бранилац окривљеног Крњајић Жељка. Он се обратио својевремено, још он је одобрено му је давање ових транскрипата. Међутим, он уопште до сад није добио ниједан једини пут транскрипте, па молимо то питање на неки начин да се реши пошто он укупно има испод 5.000 месечну зараду, молимо да га ослободите плаћања таксе.

Председник већа: Ми смо се навикли да нам се писмено за тако нешто обрете па је то начин сасвим сигуран да се по томе поступи, нема никаквог спора да на тако нешто имате право. Добро, ајде сматраћемо ово што сте усмено рекли овако да је исто толико добро као и писмена молба за Крњајића или за вас?

Адв. Радоје Алексић: Не, не, за Крњајића.

Председник већа: За њега лично. Добро. Е кад смо већ код њега наравно прошли, на прошлом претресу у априлу месецу, не у марту месецу смо, је оптужени Крњајић изложио своју одбрану такође одговарао на извесна питања која су му била постављена и био је предлог његов лично, Крњајићу дођите овде до микрофона да бисмо чули ваш одговор. Био је ваш предлог да се суочите са оптуженим Радојичићем је ли тако?

Опт. Жељко Крњајић: Тако је.

Председник већа: Добро. Јел код тог предлога остајете?

Опт. Жељко Крњајић: Остајем да, зато што господин тужилац наводи да...

Председник већа: Добро. Разлози више-мање није толико ни битно него пошто смо пре вас били чули господина Радојичића који је рекао да не жели ни на каква питања да одговара, додуше, суочење није помињао, сад ћу замолити Радојичића да дође овде до микрофона да бисмо чули шта има да каже. Девчића, извињавам се Девчић апсолутно. Само да чујемо ако сте вољни да се суочавате. Без икаквог добавивања са било које стране, нисам видео ко је то урадио али нека не ради више.

Опт. Милан Девчић: Немам појма, шта има човек да каже нек каже, није спорно ништа.

Председник већа: Па каже, него суочење је у томе да ви њему нешто одговорите на то. О томе се ради, он то може да каже наравно, није свхатио сам, суштина у томе. Бранилац можда може да разјасни.

Адв. Бранкица Мајкић: Хвала судија. Мислим да је целисходно да пре него што одредите да се оптужени одреди према овом предлогу. Можда да чујемо које су околности, да ли су оне уопште релевантне, да ли су предмет утврђивања, јер нисам разумела...

Председник већа: Од тога зависи шта ће оптужени Девчић да каже.

Адв. Бранкица Мајкић: Мислим да је корисно за сам поступак, ето то је моја сугестија с те стране.

Председник већа: Јесте корисно и то ће морати да се уради ако уопште има воље за суочавање.

Опт. Милан Девчић: Није спорно никад, није спорно уопште.

Председник већа: Добро. Свакако је тачна једна ствар. На које то околности би хтели да се суочите? Шта то желите њему лично да саопштите? Кажите на које околности то, шта...

Опт. Жељко Крњајић: На околности Девчић Милан што је давао изјаве до пресуде. Ето на те околности.

Председник већа: Конкретно које?

Опт. Жељко Крњајић: Па Девчић Милан је био оптужен и Радојчић Милан и Љубан Деветак, односно нас четири смо били оптужени за једну тачку, за прву тачку и нормално свако је себе бранио и причао шта је мислио да је тако да би себе одбранио. Међутим...

Председник већа: Ајмо овако, шта је Девчић рекао што није тачно и ви желите да се око тога суочите с њим? Шта је конкретно рекао што је сматрате иде вама на терет?

Опт. Жељко Крњајић: Конкретно је рекао да сам ја предводио ту групу из Товарника, да сам био командир милиције у Товарнику, да сам био командир милиције у Ловасу, и тако, али 20. маја 2008. године, кад га је суткиња госпођа Оливера питала а и мој адвокат тадашњи Војислав Вукотић, Девчић је на страни број 9 рекао да је то све овај, да су то све његове претпоставке, да он са сигурношћу не може да тврди да је то тако већ да он то претпоставља и хтео сам сад да се утврди да ли он и даље тврди да су то претпоставке или тврди нешто друго?

Председник већа: Је ли то то'

Опт. Жељко Крњајић: То је једно питање.

Председник већа: Има још?

Опт. Жељко Крњајић: Па, хтео сам му показат моју захвалницу и Девчићеву захвалницу и захвалницу од Радојчића, од Воркапић Милорада, ту су ми у овој другој бележници, нисам их понео, само да Девчић потврди да ли је моја и његова захвалница, дал су потпуно исте а да ли се трећа разликује. Ето и ништа више.

Председник већа: То вероватно пише у самим захвалницама јел, шта је исто а шта није исто.

Опт. Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: Вероватно се из захвалница тих види које су исте а које нису.

Опт. Жељко Крњајић: Да.

Председник већа: Шта би онда он имао ту да оспорава или да не оспорава?

Опт. Жељко Крњајић: Па да само каже за моју захвалницу дал ту има нека титула или звање исто као и код њега, исто као и Девчићева, за разлику од Воркапић Милорада која је нешто друкчија.

Председник већа: То сви видимо.

Опт. Жељко Крњајић: Па да он каже јел то то, он је добио у руке, јел то његова захвалница.

Председник већа: То је то?

Опт. Жељко Крњајић: То је то.

Председник већа: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши суочење између оптужених Жељка Крњајића и Милана Девчића те кренути један другом лице у лице изјављују:

Председник већа: Крњајићу ви почните. Оно што сте рекли да је разлог за ваше суочење. То се већ радило у овом поступку, знате како то иде, вас двојица.

Опт. Жељко Крњајић: Господине Девчићу све ове изјаве до пресуде што те изјављивали за мене, на крају сте рекли да су то ваше претпоставке. Да ли су то стварно ваше претпоставке или данад тврдите нешто друго?

Опт. Милан Девчић: Овако, да будем кратак. Овај с обзиром да си ти сам рекао да је Камбер Слободан долазио стално у станицу, да си ти са њим разговарао, ја не видим разлог овај, није се мени обраћао ја не знам да ли се теби или Воркапићу, ко је ту играо какву улогу, ја то не знам. А то вероватно знају остали, уосталом, постоји војна безбедност која зна све где је ко био, ко је био за шта одговоран и тако даље. Ја немам шта да кажем ту.

Опт. Жељко Крњајић: Значи стоји ово од 20. маја 2008.

Опт. Милан Девчић: Вас је на челу колоне било, ти си био, био је Воркапић, био је Јоргић, ко је ту стварно водио акцију то ви знате, ја знам оно што је било. Значи, ја сам био иза вас. А ко је с ким договарао са Камбером то ви знате, ја не знам.

Опт. Жељко Крњајић: Добро. У вези ових захвалница јел?

Опт. Милан Девчић: Па не знам ја, ја сам захвалницу добио, веруј ми нисам је ни примио, нисам је хтео, ја сам је одбио. Уопште то мени не треба та захвалница. За чега захвалница? То је моја обавеза била да браним своју кућу, своје домаћинство и у крајњој линији нисам ја никог напао него су мене напали, мене су истерали оданде из службе, из моје државе где ми је деда, прађеда, 500 година сам био тамо и о чему причамо ми уопште не разумем. Каква захвалница, мени захвалница не треба од никога и мене само занима овде истина због моје деце и ништа друго. А истина је далеко од овога што се овде приказује. У томе је суштина.

Опт. Жељко Крњајић: То и мене исто занима само истина због истог и мене и...

Опт. Милан Девчић: Овде док не буду оптужени као прво господин генерал Александар Васиљевић који је замутио воду конкретно на терену, затим генерал Лончар Душан који је издао Крајину, значи ми овде не можемо наћи одговор а овде се

скрива истина и морамо јасно и гласно то да кажемо, ја стојим иза тога, ево ово сад што кажем нека ме туже и један и други. Јавно и гласно. А ти си колатерална штета као и ја. А од мене да мајмуна неко овде прави не би требало тако да буде неко истина и истина. И ја апелујем на господина тужиоца а покрене поступак против њих. И крај приче. А ово што се овде ми преплићемо да ли си ти био, да ли сам ја био, па то знају војна безбедност све, према томе, о чему ја и ти да дискутујемо ту? Зна се ко је био командант, јел си добио заповест, јел си добио наређење?

Председник већа: Ја колико видим овде је суочење завршено. То је било то јел?

Опт. Жељко Крњајић: Могу још једно само питање. Девчићу та наша група да ли смо ми контролисали улицу Прерадовићеву, Фрање Рачког и ову доле у Бежанији сад што је Вуковарска, Марка Орешковића?

Опт. Милан Девчић: Ја нисам био у тим улицама, ја сам ишао, ја сам дао у својој изјави сад да не помињем значи, ишао сам улицом Иве Лоле Рибара и Краља Томислава. А у другим улицама нисам био тако да ја не могу да причам о томе ништа. Значи то је то. Ја за друго не знам и то је истина права а све остало ово манипулисање овде поступком то је стварно срамота за народ овај, овај народ треба да зна истину. Истина треба да се докаже овде у овом суду и да једном више станемо на крај. Ово је монтиран процес као и многи други који су били.

Председник већа: Добро.

Констатујемо да је окончано суочење између оптужених Крњајића и Девчића.

Председник већа: Само Крњајићу, само ви се вратите нешто још само што је, ви господине Девчићу ви можете да се вратите. А Крњајић пошто је ту за овом говорницом само сам хтео да вас замолим да ако хоћете, можете да нас подсетите говорили сте о оној жени јел тако, која је тог дана, јел коју сте возили у болницу. Из ког разлога, јел она била рањена, повређена или болесна?

Опт. Жељко Крњајић: Јесте, та жена је била рањена од гранате. Стајала је, довезао ју је колега тај у центар села, била је у задружној плавој „Омеги“ и кад сам видео жену умотану у деку-ћебе.

Председник већа: Које гранате? Какве гранате? Која врста гранате?

Опт. Жељко Крњајић: Па кад је почело гранатирање села.

Председник већа: Артиљеријске?

Опт. Жељко Крњајић: Артиљеријске, да.

Председник већа: Јел њена кућа била запаљена или оштећена?

Опт. Жељко Крњајић: Не знам. Њезина кућа је горе скроз према гробљу тамо ја нисам био, већ су је довезли у центар и кад сам видео колико је жена плакала, јаукала, и колко је била крвава, решио сам и сео сам у ауто и одвезли смо је у Шид у

Војну болницу, они су је одвезли у Митровицу и сутрадан ја сам дошао соба до ње, заједно смо лежали, ево жена је ту сведочила и то је потврдила.

Председник већа: Добро. Ова средња група, пошто сте ви једна од бочних јел тако, та средња група ви сте поменули да је у њој био официр звани „Тито“ јел тако?

Опт. Жељко Крњајић: Тако је.

Председник већа: Знате ли нешто више о њему? Откуд он у целој тој причи? Схватио сам да кажете да је он из Зенице.

Опт. Жељко Крњајић: Он се представљао као Тито из Зенице. Ја не знам његово име и презиме, многи су га тако само звали, Девчић је исто у својој изјави рекао да има сазнање да је чуо да је он официр.

Председник већа: Ако кажете да је официр, који је имао чин?

Опт. Жељко Крњајић: Капетан.

Председник већа: Армије или?

Опт. Жељко Крњајић: Армије, армије, капетан армије.

Председник већа: Откуд он у свему томе? Којој јединици је припадао?

Опт. Жељко Крњајић: Ја не знам, он је имао неких 10-15 својих људи, да ли су то добровољци, да ли је то војска, ко је то ја стварно не знам. Јер како смо навече кретали са те бензинске пумпе, они су се прикључили, стајали са стране ја не знам чак ниједном име, да знам откуд не би рекао.

Председник већа: Онако како сте причали у тој средњој групи могло би се закључити да је та група имала два команданта. Или није? Нисам добро разумео.

Опт. Жељко Крњајић: Јесте. Били су ојачани, било их је дупло више. Било их је око 40. Пола је било припадници територијалне одбране Товарник чији је командант био Миле Ергић звани Страјо и та Титова група и сам тужилац кад је подносио предлог за кривичну пријаву, навео је Тито из Зенице.

Председник већа: Како то да буду две групе?

Опт. Жељко Крњајић: Па не знам, зато што су...

Председник већа: Јел су они по вашем сазнању били тај Ергић и Тито били једнаки међу собом или нису? Јел неко опет био по хијерархији један изнад другог?

Опт. Жељко Крњајић: Не знам. Ми смо остали на нашој улици Иве Лоле Рибара, они су продужили, отишли су даље у ту своју групу а вероватно их је било дупло више, зто што су улазили у те улице лево и десно.

Председник већа: Да ли сте се ви лично, дакле, само ви нећу рећи ти наравно, или чланови ваше групе прикључили овим осталим двама групама касније?

Опт. Жељко Крњајић: Чујте до 09 сати до...

Председник већа: Пре престанка сваких акција, дејстава.

Опт. Жељко Крњајић: До 9 сати нико се нигде није прикључио док смо дошли до задруге, тад сам се ја вратио назад и ја стварно не знам ко је доле ишао даље у Томиславову, да ли су се измешали дал нису, а поготово од 1-1,20 кад сам напустио село са том женом, ја стварно не знам.

Председник већа: Јел бива ваша дужност да држите ту групу на окупу?

Опт. Жељко Крњајић: Не.

Председник већа: Да ли сте ишли, схватио сам да сте поменули и то према оној скици коју сте правили колко се сећам, да је било неких борби око гробља, јел сте ишли тамо?

Опт. Жељко Крњајић: Не, нисам ишао јер сам чуо касније и од мештана и кад ме Милорад Воркапић посетио у болници и кад је сведочио овде Славко Ступар.

Председник већа: Зашто не? Борбе су у току. Што сте ове друге оставили онда да сами...

Опт. Жељко Крњајић: Ми смо имали наш правац, то да је неко и хтео ићи у другу или до гробља, морали сте проћ ту средњу улицу, не познате, уопште не познате људе како проћ.

Председник већа: Пошто сте ово излагање своје одбране прошли пут почели са онако неким општим приликама у селу и у тој тадашњој земљи и односима јел тако између Срба и Хрвата јел тако, и да познајете цео Ловас јел, више-мање, његово становништво, шта нам можете рећи да ли од свих ових имена односно лица која су у оптужници наведени, наводе се као оштећени, као сведоци и тако, дакле, Хрвате јел и понека Хрватица јел. Имају ли они сви нешто заједничко осим тога што су Хрвати?

Опт. Жељко Крњајић: Имају заједничко да су били сви чланови ХДЗ-а која је претеча, из ње се створила та паравојска Збор Народне Гарде.

Председник већа: Јел то на неки начин онако засигурно утврђено или се претпостављало?

Опт. Жељко Крњајић: Сигурно је утврђено. Нема се шта претпостављати.

Председник већа: Како је утврђено?

Опт. Жељко Крњајић: Па гледали, видели смо, живили смо с њима.

Председник већа: Је ли неко од њих то порицао?

Опт. Жељко Крњајић: Јел неко?

Председник већа: Јел неко порицао од њих то што ви кажете? Тај свој став.

Опт. Жељко Крњајић: Ја не знам да ли је директно и упитан па да пориче или да призна, то је било јавно, још је вредио закон југословенски, Југославија је била, они су свака кућа је имала ту своју шаховницу, сватови су били рецимо од тог Марина Видића Билога, женио моју комшиницу, овај, како су сватови пролазили они су плували по нама. Певали су усташке песме, викали да се селимо, да смо Цигани, Србе на врбе.

Председник већа: Да ли је неко утврдио, да ли сте ви знали или сте имали неку претпоставку, неку вашу процену колико је тога дана јел 10. октобра у селу било мештана, без обзира јел које је националности и у овом почетном периоду који је иначе овом оптужницом обухваћен? Колико је било грађана села како се овде наводи не рачунајући вас наравно, као наоружане, дакле ових који се називају цивили...

Опт. Жељко Крњајић: Ја Вам то тачно не могу рећ јел одговорно тврдим нисам био у тим другим улицама, у мојој улици углавном први тај део, српски део, сви су били и у продужетку до центра и хрватски део, углавном су сви били, сви су остали. А за друге улице не знам кад нисам био али из разних сведочења од Хрвата, овај, који су рекли да је отприлике половина отишла у Илок.

Председник већа: Када?

Опт. Жељко Крњајић: Дан, два, три.

Председник већа: Пре или после?

Опт. Жељко Крњајић: Пре, пре, јер њима је након тих 5-6 преговора задњих 24 сата војска дала ултиматум.

Председник већа: Добро. Колико би онда то могло бити народа ајд да кажем цивила у том тренутку, 10.-ог, 1000? Више? Мање?

Опт. Жељко Крњајић: Па не знам по њиховом ако кажу пола, то је негде око 1000 онда.

Председник већа: Добро. Чини ми се да још неко нешто можда мислио сам оптуженим Крњајићем, ако није. Изволите бранилац адвокат Алексић.

Адв. Радоје Алексић: Само бих након суочења између Крњајића и Девчића, закључак да је Девчић свој ранији исказ дао на основу претпоставки, јер Девчић то није оповргао, па бих волео да то уђе.

Председник већа: Закључци ће да остану за завршну реч.

Адв. Радоје Алексић: Не, али то...

Председник већа: Просто технички мислим да није онако.

Адв. Радоје Алексић: Па није оповргао то.

Председник већа: Битно је што смо чули тако да, мислим убудуће не морамо сваки доказ изведени коментарисати одмах тад. Има завршна реч за тако нешто.

Адв. Радоје Алексић: Само да нам буде једноставније и лакше са тог разлога, ништа друго, хвала. Чисто нам је и лакше због тога, са тог разлога, ништа друго. Хвала.

Председник већа: Изволте.

Адв. Здравко Крстић: Будући да је почетак главног претреса не сада, него баш на почетку на опште запрепашћење свих учесника а посебно одбране, започео је тако што је прво узета одбрана 14-окривљеног уместо 1-окривљеног изазвало је сумњу код свих нас, посебно код мене...

Председник већа: Колега ради питања сте се јавили.

Адв. Здравко Крстић: Ево, ово је само увод судија ако ви дозволите. Дакле, изазвало је сумњу у односима између 14-окривљеног сада покојног Александра Николаидиса, о покојницима све најбоље, да је имао неке договоре и контакте са тада поступајућим тужиоцем. Питање је да ли овде окривљени зна, има сазнање посредна или непосредна да је покојни Александар Николаидис имао контакте у вези давања изјава у истражном још поступку са тада поступајућим тужиоцем. Ето хвала.

Опт. Жељко Крњајић: Имам сазнања да је покојни Николајидис био продужена рука Тужилаштва, да је долазио у ово Тужилаштво кад и нисмо имали суђење. Једном га је мој буразер пратио, тај дан је био и код судије госпође Оливере и код тужиоца Мрдака и специјално то ми је пред саму смрт признао да га занимало, тужиоца да је занимало посебно Милан Радојчић, ја и Косијер Зоран, а кад је Александар Николајидис био у болници после Нове године написао ми је једно писмо, пола писма сам исцепо, могу идући пут донети, коверту, где си види датум кад је писано, где је мени пожелио све најбоље и да је погрешио.

Председник већа: То писмо немате више?

Опт. Жељко Крњајић: Молим?

Председник већа: То писмо немате више?

Опт. Жељко Крњајић: Имам.

Председник већа: Схватио сам да сте поцепали.

Опт. Жељко Крњајић: Али 30 страна је ту било, као учимо и обрани, реци ово, реци оно.

Председник већа: Добро. Оптужени Косијер. Господине Зоране, Ви немате неку додирну тачку бар кад је оптужница у питању са оптуженим Крњајићем, па сад не знам шта бисте то баш могли да питате, али ајде да видимо

Опт. Зоран Косијер: Добар дан. Моје поштовање, оптужени Косијер. Питао бих Жељка баш у вези овога Николајидиса. Да ли му је Николајидис рекао каква је нагодба била између Александра Николајидиса по питању његових...

Председник већа: Може бити да се не чује тамо где сте Ви, сад је причао о томе.

Опт. Зоран Косијер: Није, није рекао шта је тужилац њему обећао за узврат, да ће се заложити за Николајидиса да би сваљивао кривицу на друге оптужене. Хвала.

Опт. Жељко Крњајић: Па није он мени причао баш о нагодби шта се нагађо, само да га је тужилац приморавао да призна макар једно убиство да ће онда добити 2-3 године или тако нешто. Мислим, није везано за мене па нисам то ни...

Опт. Милан Девчић: То је правна држава.

Председник већа: Ко је то добацио?

Опт. Милан Девчић: Ја сам добацио.

Председник већа: Суд изриче опомену оптуженом Милану Девчићу да не добацује, да не узима реч када је није тражио и није добио, макар и речима „То је правна држава“.

То је то онда. Господине Крњајићу, сад се Ви вратите тамо међу остале оптужене, а време је за оптуженог Миодрага Димитријевића.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ

Председник већа: Господине Димитријевићу, ако Ваше излагање одбране и после тога буде одређено неко време трајало, ја немам ништа против, а сигурно ни нико у судници, да Ви седите док то излажете, а ако је то слушни апарат, не слушни апарат, него ове наше слушалице, наравно да може и то да се користи, тако да Ви не морате ту бити. По мени, ево седните овде на ово место ту, ако нема потребе тим боље, мислио сам да Вам скратим муку да молите тако нешто, неке посебне. Међутим, ако можете у реду. Ваша права у поступку знате, већ су Вам саопштена више пута, ја ћу Вас само подсетити овом приликом да се можете изјаснити о свим околностима које Вас терет, да можете изнети све чињенице које Вам иду у корист и наравно Вашу одбрану сте Ви већ давали у овом поступку више пута, почев од истражног поступка па на више главних претреса. Што се нас тиче овде Ви не морате се понављати у ономе што сте већ говорили, све то што сте рекли је стављено на папир онако до последњег зареза, а свакако ако имате нешто што до сада нисте говорили... Чујемо Вас. Дакле, као што сам рекао не морате понављати оно што сте већ изјављивали, можете и остати код онога што сте до сада говорили у своју одбрану, а Ви изволите.

Опт. Миодраг Димитријевић: Господине судија, у истражном поступку и касније у току суђења када је госпођа Оливера Анђелковић саслушавала моје, тзв. моју одбрану, госпођа Оливера Анђелковић је прекинула моје излагање, односно изношење са напоменом да неко из већа треба да иде на неку сахрану и да то прекида. Тај прекид се никада није наставио, прећутно, врло...

Председник већа: Господине Димитријевићу, рецимо да то сад и није толико важно. Имате прилику сад, изволите.

Опт. Миодраг Димитријевић: Ја бих ово моје излагање почео, које је доста дуго, са тиме да ја нисам био тамо ни на каквој командној руководећој дужности, нити у било каквом саставу било које јединице тамо. Када сам ја упадицом на претходном излагању Жељка Крњајића рекао да је крива, за све злочине у Ловасу да је крива војска, Ваша констатација је била да ја оптужујући војску да ја оптужујем самог себе и да Ви разумете моју озлојеђеност против војске, вероватно зато што ме је војска пустила низ воду и што покушава да ми намести ратни злочин. Није тачно господине судија. Ја нисам озлојеђен ни на кога, ја сам озлојеђен само на поступак који се води против мене који је крајње некоректан, крајње некоректан и не фер. Самим тим што Ви мене идентификујете са том војском, Ви ме стављате у положај, односно Ви мени судите да сам ја као њихов члан учествовао у кривичним делима које је чинила војска, односно које је чинила Друга пролетерска гардијска механизована бригада у селу Ловас. Ја сам тамо био војно лице или члан територијалне одбране која је у оружаним снагама СФРЈ према стратегији оружане борбе била други елеменат те војске. Први елеменат је оперативна армија, ја вам не бих сада да вам објашњавам чему је намењена и други елеменат је територијална одбрана. Територијална одбрана и старешине територијалне одбране никада, никада по стратегији оружане борбе не могу имати командну улогу у односу на јединице оперативне војске. Значи у било каквим борбеним дејствима, у било каквим акцијама командује оперативна војска и старешине из оперативних јединица. Они су иначе намењени за дејства по целој територији, док је територијална одбрана сам назив јој говори територијална одбрана намењена за територију која је иначе и плаћала њено наоружање и све остало. Ја овој војсци не замерам ништа што они сада испољавају савест да би ме оптужили, односно да би преко мојих леђа ослободили кривице њихове старешине на командним дужностима. Да је то тачно, ја тврдим, са тим што они 16 година нису смели да покрену поступак или овај, да покрену судски поступак због овог злочина у Ловасу јер би самим покретањем судског поступка оптужили себе, а не мене. Чак им не замерам што сакривају документа па и са фалсификатима и изношењем неистина покушавају да оперу, да оперу старешине на командним дужностима у оперативним јединицама.

Ја бих само мало једну дигресију хтео да кажем, да ја ово што говорим сада не сматрам својом одбраном зато што ја немам зашто да се браним. Ово што износим сада је моје виђење и виђење из прочитаних докумената онако како су, војних докумената, званичних војних докумената, онако како су она написана не читајући између редова. И ово што ја износим хоћу да покажем и вама и свима другима и да покажем српској јавности да се налази у заблуди у оптуживању дела ових људи овде у овом процесу јер је очито да је ово овде 99,99% изнетога служи сакривању прљавог веша команди јединица оперативне војске. Ја вас молим да не схватите опет моју огорченост или тако нешто слично, обзиром да се ја оптужујем који нисам имао никакву командну функцију, онога кога нико ни на који начин није обавезао да тамо командује или руководи са било којим снагама. Ја као припадник територијалне одбране Србије, како

сам тамо доведен, очито да нисам био њихов, називајући то оперативну војску и да сам непланирано видео оно што је тамо рађено, посебно у непокореном и непослушном Ловасу месту које се дрзнуло да пружа отпор, а војска да на разне начине и невероватним неистинама рашчишћава ситуацију и рашчишћава можда неке успомене из Другог светског рата или пак спроводи освету за нанети пораз код Товарника Другој бригади када су аматери, хрватски аматери практички разбили или простије речено разбуцали Другу бригаду и после извесног времена када је смењен командант, после извесног времена доведена је, та бригада је доведена у неко борбено стање и доведен је 20. септембра '91. године доведен је као спасиоц, односно као осветник онај који ће да изведе одмазду над Ловашчанима који су уједно учествовали у борбама за Товарник. Извињавам се само... Ја сам се у Ловасу нашао, по моме, на погрешном месту у погрешно време. Међутим, ја сам у Ловас стављен на право место и у право време у односу на то да сам постао маска или заштитник онима који су тамо руководили и командовали. Ја сам већ рекао да се моја озлојеђеност односи на државне органе који покушавају пре свега, пре свега преко Тужилаштва да помиљују учиниоце кривичног дела у Ловасу, а затим и да их постављањем на дужност сведока овде и награде за дела која су учинили тамо јер је статус сведока, да ја то вама не понављам и не објашњавам колико, ја сам ту оптужен као жртвени јарац да би са мном маскирали све злочине који су били тамо изведени. Пустимо крају то што је неко наређивао тамо на онај начин како је и наређивао, уосталом ви то знате, о тим документима ћу мало касније.

Ја сам озлојеђен на Тужилаштво и судство које не жели да званична документа команди Прве војне области, Прве пролетерске гардијске механизоване дивизије, Друге пролетерске механизоване бригаде па и ако су многа неистинита па сходно потребама Тужилаштво прихвата и користи чак и ова помилована и награђена војна лица учиниоце кривичног дела да у овом процесу буду сведоци и да сами себи јатакују, односно користе ову говорницу овде за несметано изражавање неистина као самобраниоци, самојатаци, самосведоци и на хладно и незаинтересовано посматрање, без увреде, на Вас господине судија али госпође Оливере Анђелковић и тужиоца јер им тако одговара. Одговара им и Саве начелник штаба, односно сведочење начелника штаба Славета Савеског, одговарал им је и срамно сведочење Камбера Слободана. То је разлог мог одбацивања, мог добацивања односно, да би скренуо пажњу на злочин који се чини према мени, ако не могу на други начин, де факто да не могу. Ја се извињавам за ону упадицу, надам се да више неће да се понови али је то било тако.

Ја морам да кажем и ово да ми се сам поступак Девчић Милана да одбије изношење његове одбране овде, можда је то тактички потез, ако је тактички потез онда је у реду, али ако је нешто друго у питању онда није у реду кад он одбија да се брани али вам то ставља до знања чему смо у овом процесу овде изложени и са чим се сусрећемо већ непуних осам година, мање два месеца, за који поступак лично ја сматрам његов поступак мало кукавичким. Ја нисам тај који ће лако да положи оружје па настављам неравноправну борбу као Дон Кихот са свима који ме на овај начин стрпаше међу злочинце и са онима који ме оптужују и суде за оно што су учинили други, а не ја и оних којима сам као активно војно лице тамо сметао да реализују своје, извињавам се за израз, али ханибалске циљеве.

Заменик тужиоца: Извињавам се, да ли може да се не чита одбрана, ја примећујем да он вуче руку по томе што је припремио и то нам чита. Ја бих волео, мислим, предложио да се изнесе на други начин одбрана, а не читањем.

Опт. Миодраг Димитријевић: Господине...

Председник већа: У ствари није, полако, полако. Сад је моје да кажем нешто о томе.

Опт. Миодраг Димитријевић: Пише у закону да имам права да користим...

Председник већа: Господине Димитријевићу, ја сад. Ви Вашу одбрану не дајете у овом поступку први пут, самим тим колико видим Ви бар за почетак дајете некакав резиме или нешто слично, више слично завршној речи, а не оно што се конкретно овде у оптужници наводи и Вама ставља на терет, зато претпостављам да остајете у односу на оне конкретне радње које се овде у оптужници наводе у односу на Вас до онога што сте већ и раније говорили. Истина је да се, закону каже да се одбрана даје усмено, непосредно, што би рекли из главе, а да се оптужени, па чак и сведок може користити неким својим забелешкама. Она се не чита, дакле, није реферат у питању на неком скупу и то је тачно. Сад једна ствар из које сам то до сада допустио то је, не желим да Вас вређам али с обзиром на Ваше године и све то мислио сам да се можете можда мало више служити тиме што сте записали, а знате да је суду познато да сте Ви доста тога стављали и стављате на папир редовно па нам и достављате, али о томе ћемо на крају. Тако да сам Вас сада подсетио на то да се одбрана пре свега даје непосредно, а не читањем онога што сте припремили, па водите о томе рачуна.

Опт. Миодраг Димитријевић: Ја мислим да ја то износим непосредно.

Председник већа: Само ово примите к знању, немојте да ми коментаришете ништа, тако да је начелно ова примедба јавног тужиоца тачна.

Опт. Миодраг Димитријевић: У закону пише да имам права да се користим својим белешкама. Не пише уопште да ли да читам или не читам, али добро.

Председник већа: Не чита се.

Опт. Миодраг Димитријевић: Схватам. Нешто о самој оптужници ја ћу мало касније да кажем, да коментаришем. Међутим, сада бих рекао само ово да је оптужница оваква каква јесте она је конципирана и скована је неким слабијим познавањем војних правила и прописа и оптужница као таква је производ, да се тако изразим, купљених обавештења од малог броја тих учесника тамо у тим догађајима јер сам, односно ја као активно војно лице њима тамо стално сметао и био на сметњи. Сходно томе да би они искористили ову говорницу пошто су доведени као сведоци, а ја могу да вам набројим и поименично ако хоћете ко је, један од њих је први је Јелић Љубодраг, а затим су и друга војна лица Лончар Слободан, Камбер Слободан, Стојанов Славе, Милутиновић Милосав, Бошковић Милорад, Александар Васиљевић, Ромић Драго и једно двојица безбедњака сакривених од сведочења преко разних познанстава и преко родитељских веза безбедњака, то је Плавшић Миро и Милошевић Мирољуб орган безбедности у Другој ПГМБР. Током претходног суђења ја сам уочио комплетну намену комплетног суђења и моје пресуде која, могу да кажем, да је, не смем да се изразим онако како мислим, али да је престрога, односно нема основа, апсолутно нема основа. Мој третман тамо у оптужници да сам ја био најстарији старешина по чину и по рангу, хоћу да вам кажем што је заблуда код свих вас и код тужилаштва и код претходног судског већа а и чини ми се код овог већа да чин обезбеђује функцију што није тачно, апсолутно нетачно јер то би значило да ја као потпуковник могу да командујем и руководим и наређујем свим војним лицима од чина разводника, до чина мајора где год се нашао на

територији СФРЈ. То је нетачна констатација и то је таква констатација која може само да се учини ономе који не познаје војску или ономе тамо на улици дечаку кад кажете био сам потпуковник, он „оуууууу па био си високи чин“, то би значило да са тим високим чиновима ја могу да командујем коме хоћу. Посебно нисам могао да командујем у оперативној армији, па сходно томе, мало час сам већ рекао, да је у овој оптужници по мојој процени, по мојој процени опет кажем, 99,99% изнетог неистина која се преплиће са потурањем дужности. У њој има доста реторичких трикова, сведочења од стране оних сведока који су, ја да сам тужилац ја бих се стидео да ми он буде сведок, у најмању руку то рећи. Ви нисте слушали или гледали сведочење ових људи које сам набројао, па онда не можете ни имати ту представу зашто ја то тако говорим.

Прорадом, односно моју неизнету тзв. одбрану коју ја, понављам, не сматрам одбраном, ја сада допуњујем прорадом мојих бележака који и на предлог мог адвоката нису прихваћене. Нису прихваћене, претпостављам, зато што ја пишем веома лоше и то је било много тешко прочитати. Ту бележницу је мене натерао да читам истражни судија и то само од оних ствари које су њега интересовале, а за оно друго што је тамо уписано, што де факто подржава моју одбрану то није узимато у обзир. Ја сам тражио више пута од претходног судског већа да се та моја бележница са војним експертом, да не кажем војним вештаком јер не може у војсци постојати вештак, већ само, то је израз, судски израз или законски израз, већ само може бити експерт. Тај војни вештак не може да вештачи написано правило, а то је тај војни вештак Бошко Антић овде заправо чинио, не улазећи у то да је тај војни експерт Бошко Антић био официр морнарице и да је дошао до чина, како је већ дошао, обављајући неке дужности тамо али који за командовање у јединицама копнене војске нема знања без обзира што је он контраадмирал, он то не може да уради. Међутим, урађен је, узет је са оног списка тамо за вештаке и он је постао вештак. Мени је лично тај при изласку из суднице број 4 тамо у којој смо били, кад сам га питао пред полицајцем „Добро, зашто сте ово овако вештачили“, он каже, дословце ми је то рекао: „Ово је све речено тако да сваки имало бољи адвокат то може да одбрани“. Ја сам онда рекао „А што сте говорили онда“, но, о том потом. За тог вештака, вештака такозваног, судија Оливера Анђелковић уопште није дозволила испитивање од стране, не уопште, не уопште да не кажем не уопште, али врло минимално. Његово вештачење је било врло дискутабилно, врло дискутабилно.

Ја бих само овде нешто хтео да кажем обзиром да сам ја госпођу Кљаић Марину назвао „дај шта даш“, онако пријатељски сам разговарао са њом, да је госпођа Марина Кљаић у претходном процесу када је изречена пресуда и када сам ја добио 10 година робије, рекла, односно изјавила изузетну захвалност госпођи Оливери Анђелковић судији на исказаној храбрости да суди и осуди једног високог официра ЈНА што ја тврдим да је очито било потреба за суђење Миодрагу Димитријевићу по принципу дај шта даш, дај једног потпуковника ако не можеш неког од генерала или неког, дај једног потпуковника који није на командним дужностима и руководећим дужностима ако већ не можеш оне на командним дужностима. Да ли је то госпођа Оливера учинила по нечијем налогу или не, што ја лично мислим да јесте, али је суђење тако текло. Ја постављам сам себи једно питање ко је тамо у Ловасу, ја се извињавам што мало говорим овако преко реда и мало несређено, обзиром на мало час и тужилац рече на моје године и тако даље, овај суд је морао у овом предмету да открије и закључи ко је и када наредио прикупљање оружја у Ловасу и коме је то наређено. Ја напомињем да на претходном излагању Крњајић Жељка да сам га ја питао да ли су они били помоћне снаге Друге ПГМБР, на шта се његов адвокат наљутио и рекао је, како се изразио не знам али да то није фер питање. То је било фер питање јер је Крњајић Жељку, односно

његовој групи тамо и тим људима који су били са њим, наређено да прикупљају оружје. Прикупљање и предавање оружја, господине председниче, било је услов да се Ловас не нападне. То су вам овде више њих говорили да су обављани разговори за предају Ловаса и предају наоружања у Шиду на којима је присуствовао пуковник у пензији тада Ловро Антун и разговори никада нису дали помак јер Ловашчани нису хтели, они кажу да нису ни имали, они су имали нешто и свакако оружје, нису хтели да предају то оружје и нису хтели да предају место. Услед тога је и дошла одмазда са новим командантом који од ступања на дужност да је остварује. Па тако нови командант као припрему напада на Ловас гранатира и то изричито цивилне објекте, 01., 03., 04., 05. и 10. октобра, да би 10. октобра својим наређењем 350-1 од 09.10.1991. године одлучио да изврши напад на Ловас главним снагама, а помоћним снагама да изврши чишћење села од припадника ЗНГ и МУП-а као и становништва које је непријатељски настројено. Е, због тога сам и питао Крњајић Жељка да ли је он био те помоћне снаге. Поред тога, тај исти командант у том истом наређењу издаје задатак и првом оклопном батаљону да буду у готовости за отварање ватре по селу Ловас, не по одбрамбеним положајима како иначе војска наређује који су протежу, не знам правцем ту и ту или ту и ту, него по селу Ловас, дословце тако. Па онда још он ту прецизира, па каже: „Део села између две цркве“, део села, не ватрених положаја, па каже: „Фабрика обуће, по силосу, ловашком дому и млину“, да би био безбедан он ватру отвара са дистанце без уласка у село и на тај начин врши подршку снагу који нападају. Даље, тај исти командант наглашава „уколико дође до предаје становништва у селу не отварати ватру“, да би своју снагу испољио и поткрепио у односу на цивилне објекте он даје задатак и хаубичком дивизиону 122мм, па каже „Подржати дејство главних снага у нападу на село Ловас припремајући ватру кв201 по реону југоисточне падине села“, па даље „концентрацију ватре 202 по средини села“, а мешовитом противоклопном артиљеријском дивизиону наређује „да поседа противоклопни положај у реону источне ивице шуме Јелаш са задатком обезбедити леви бок главних снага, делом снага дејствовати по фабрици обуће и силосу“, опет су то цивилни објекти. Ја се само упорно питам да ли је то кривично дело, да га не назовем злочин или је то подстрекавање на извршење кривичног дела наређењем. У војсци се зна како се поштује наређење и како се наређење извршава, а то је тачка 37 Правила службе у оружаним снагама које предвиђа наређење извршавати беспоговорно. Но, борбене радње, борбена дејства у јединицама се не извршавају по правилу службе, него се извршавају по заповести које командант издаје својим потчињенима и то усмено, зависи да ли је то виша јединица онда у канцеларији, а ако је нижа јединица онда на положају на терену. Поред тога, мислим да је суд морао да зна ко је то оружје прикупљао и чији су били зоне и реони тамо где се оружје прикупљало.

Ја, кад сам већ овде код тих реона, хтео бих пред овим судом први пут сада после не знам колико је то већ година прошло, да изнесем оно што су ми моји адвокати до сада забрањивали, а то је да је 29.05.2007. године када сам на превару доведен у затвор јер сам позван на саслушање у Макиш и у чекању да се господин тужиоц појави Веселин Мрдак, пошто су ме привели тамо у Карађорђеву 101, долази господин Мрдак и међу својим људима упознајемо се ми, ко сам ја, шта сам и тако даље, и он каже дословце овако: „Тебе би требало стрељати“, не, пре тога ме пита да ли знам колико је људи у Ловасу убијено? Ја се зачудио онако зашто бих ја то знао, то треба да зна онај који командује тамо, не, међутим, мени Мрдак каже „Тебе би требало стрељати јер ниси знао да је у твојој зони убијено око 70 људи“, да ја ово не причам напамет да је он имао утисак да сам ја тамо командант, ја бих вам прочитао само део из оптужнице, оптужница, предлог Тужилаштва ТЗ КТРЗ 7/07 од 28.11.2007. године, страна 9, под 1ц у ставу окривљени Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић и пише „са

новопридошлим војним командантом ТО Ваљево, на челу са командантом п.пуковником Миодрагом Димитријевићем“, па ја ни данас господине судија не знам зашто, заправо, по ком основу ви мене оптужујете, да ли да командујем или ово. Ја сам један допис добио из Министарства правде да се осуђујем за саизвршилаштво у ратном злочину. То ја нигде нисам чуо на овом суду. Но, кад сам већ код те оптужнице тих замена оптужница, ја бих вам прочитао још неколико тих дужности са којима мене крсти и поставља или покушава да ми пронађе положај са којим сам ја одговоран за догађања у Ловасу.

Председник већа: Само да Вам кажем, не морате, то је раније, оно што је сада значајно, важно, релевантно то је ово из септембра прошле године. Оно што је било пре тога више није као такво, не морате те ствари помињати. Ова последња је оно чиме ћемо се бавити.

Опт. Миодраг Димитријевић: Али господине судија, он то мења ни мање ни више него седам пута. Ова оптужница сада опстаје на томе, на томе, то господин тужилац Душан прихвата, свакако прихвата, јер не прави нову оптужницу, остаје нека констатација коју је он изнео као прву у току процеса. Значи сад се враћа поново на њу да сам ја био неки координатор за који вам је и Бошко Антић као онај рекао да није постојала у ЈНА и друго, да координатор, и да сам био координатор ја немам никакву командну функцију. Но, идемо даље у вези са овим. Ја се извињавам овој господи адвокатима другим на ово доста дугачко излагање али сматрам оно што вам је и Девчић рекао да је ово монтирани процес, да је то политички процес, да би се, ја то додајем, опрао прљави веш који су учиниле легалне снаге ове државе и да би се нашла повољна жртва за оптуживање, а повољна жртва сам био ја као, како се каже оно, кец на десетки, да би заштитио сва ова кривична дела која су се иначе десила од стране командног кадра, командног кадра. У свим досадашњим оптужницама, па и овој задњој, кориштене су апсолутно неистине без докумената. Нигде један документ није Тужилаштво имало да предочи, валидни документ да предочи овом суду. Ја сам мало час рекао да је мени оптужница формирана на бази приче рекла-казала и на изјави оних људи којима сам ја као активно војно лице био стална сметња за остваривање својих намера, то је Јелић Љубодраг, такозвани миротворац у Ловас за који је Александар Николајидис тврдио и овде на суду да је преко стотину, понављам преко стотину возила превезао у Србију, па онда закључујте сами какав је то сведок. Поред тога, купљена је, да тако кажем, моја оптужница на основу врло наивних неких војних тврдњи оптуженог Дарка Перића који је као командант одреда радио шта је хтео. Даље, ова оптужница је писана на основу приче рекла-казала без докумената и доказа, на основу сведочења сведока ових које сам већ набројао самобранилаца и тако даље, а који су кршили обичаје рата и хуманитарно право као кршили Правило службе у оружаним снагама тачка 3, став 3, тачка 9 и тачка 17 став 1 на дужностима команданта и стручно специјалистичких органа јединица де факто награђених од Тужилаштва, ако ви хоћете да вам ја читам ове тачке из Правила службе ја то могу, имам ту Правило службе, нажалост нисам га донео.

Председник већа: Не, хвала. Не, немојте.

Опт. Миодраг Димитријевић: Не?

Председник већа: Немојте, имамо и ми.

Опт. Миодраг Димитријевић: Нема потребе.

Председник већа: Имамо и ми, не треба.

Опт. Миодраг Димитријевић: ОК, добро, нема потребе. Затим, хтео бих да поновим ова војна лица који су награђени за кривична дела која су иначе учинили у току командовања, већ сам их рекао, мислим да нема потребе да кажем. Још бих хтео да вам напоменем овде само, кад већ ово овако прескакање иде и тако даље, да ја лично као војно лице без дужности тамо немам потребе да лажем иако као оптужени имам права да лажем по закону, ја, мени је потребна само истина, никаква лаж. Знате коме треба лаж? Лаж треба да неко подмести лаж тужиоцу или вама и онима који су чинили кривична дела. Ја их називам нечисти сведоци. Није потребна лаж чистим сведоцима, а то су старешине из Територијалне одбране чете Љиг, старешина из ТО чете Ловас, овај Лајковац, исправљам се, који су били под командом Душана Лончара али који нису чинили кривична дела. Били су на положајима тамо обезбеђења и које сам ја повремено обилазио као човек кога они знају и у кога имају поверења од раније, из ранијих дужности и још није потребно, чисти сведоци су сведок тужилаштва Драган Лукић, сведок одбране Стефановић Миленко и ту би се завршило то. У једном тренутку тужилац је овде у претходном поступку за неког сведока тамо који је био иначе сведок тужилаштва изјавио „Он не говори истину само да би олакшао Димитријевићу“. Ја не знам који је то његов закључак и који је он то психолог и не знам ни ја који прави такав закључак, закључак о сведоцима, а у закону пише другачије да су сведоци једнаки, идентични и једни и други. Ја бих замолио и овај суд, а замолио бих и тужиоца, ако он то може, да се прораде и прочитају званична документа редовни оперативни извештаји Прве пролетерске гардијске механизоване дивизије и да се прочитају сви од 10. до 20. сви редовни борбени извештаји Друге ПГМБР јер у тим извештајима иако је Друга ПГМБР заузела Ловас и по некој терминологији војној претворила га у привремено запоседнуту територију, што се показало тачно, показало се као тачним самим тим што се Хрватска издвојила, значи то је територија. Ни у једном, ни у једном и словима ни у једном, ја ту имам њихово ово, ако је потребно ја могу да вам и кажем бројеве, а то су почев од 11.10. 372-1, затим 379-1, све Друге бригаде, затим 402 од 14.10.1991. године, затим 15.10.1991. године, број 416-1, затим 411-1 од 15.10.1991. године и 16. исто 427-1, 17. 443-1 ни у једном, нема наведено било шта у вези са реализовањем безбедности на територији и заштитом цивилног становништва по тачци 3 став 3 Правила службе у оружаним снагама, а да су се тада у то време, односно у време док ја нисам био дошао ту на, доведен ту у Ловас, нигде се није појавило било шта да се тамо дешавају убиства. Док Прва дивизија својим актом баца лагу на добровољачке саставе који дефакто нису више добровољачки састави, који су састави у оружаним снагама СФРЈ онда или ФНРЈ не знам ни ја већ како се то звало, па каже у свом акту 3-454 од 14.10. каже међутим, понашање припадника ТО села Бапска није у духу са договореним, ради се о групама добровољаца које се у принципу појављују после јединица ЈНА и врше терор над недужним становништвом. Детаљни извештај доставићемо накнадно док утврдимо све чињенице. Такав извештај о тој безбедности и о тим неделима никада није достављен команди Прве армије. То се једино појављује касније у извештају 3-500 у којем они пишу свашта. У овој оптужници углавном нема места за кривце, за праве учиниоце кривичних дела и за њихове да тако кажем каскадере, односно оне који у њихово име чине кривична дела. Циљ је исти политички, за потврду и аминовање пресуде за коју ја тврдим да је донета још 2007. године. Налогодавац је био опет исти и тако даље. Ја би овде хтео затим да вам изнесем још неке ствари које иду мени у прилог, у прилог моје одбране, ја се извињавам што то толико има писаног туда, ту не могу све...Ја сам на

дужности у Четвртој оперативној зони територијалне одбране Србије, ово наглашавам Србије, јер се у свим овим и оптужници и уопште на суђењу примењује територијална одбрана Ваљево. То је неистина класична неистина, оних људи који не знају шта је и како је конципирана територијална одбрана. Значи, то није територијална одбрана Ваљева, територијална одбрана Ваљева никада није била на том терену, она је остала у Ваљеву, у подрињско-колубарском региону и никада одатле није мицала, нити један старешина њихов. Оне јединице које су доведене и претпочињене ја ћу морати ипак да вам објасним шта значи то претпочињавање, јер очито да ни тужилац а ни претходни судија није знала шта заправо то значи. Значи те претпочињене јединице су биле доведене по наређењу Савезног секретаријата за народну одбрану односно по наређењу начелника територијалне одбране Србије Ђокић, звао се, да се ојачају јединице Прве армијске области те територијална одбрана ојачава те јединице из Прве армијске области доводећи 10 одреда из територијалне одбране Србије. Е па ја сам био у наредби 27-117 помоћник начелника штаба за оперативно наставне послове, оперативно-наставне и обавештајне послове. То је наредба од 08.08.1990. године. Сам назив те дужности говори шта сам ја био тамо. Значи, ја сам био у том зонском штабу главни бог за наставу, за наставу. Ја сам био професор тамо. А не никакав командни кадар. Командни кадар је тамо командант и нико други, сем њега. Он може својом посебном наредбом некога да одреди да негде нешто командује и тако даље, да командује, али је морала постојати наредба. Према томе, ја сам тако и започео ову неславну мисију у одреду који се тада звао противдиверзантски одред, који је био у саставу приштабских јединица 4. оперативне зоне Србије, подрињско-колубарске зоне Србије. Та јединица је имала свог постављеног формацијског команданта, а ко је то био ја мислим да ви то знате, нема потребе да га ја истичем ко је био то. Према томе, он је командовао са тим одредом. Још хоћу да то истакнем да без обзира да ли је неки командант или командир или тако нешто слично из резерве или из активног састава по објављивању мобилизације, односно пошто је мобилизација један вид овај, рата или предратно стање, овај, у том случају су те старешине иако долазе из резерве потпуно идентично третиране као и све друге старешине са свим правима и обавезама. Он прима плату исто као и сваки активни старешина, он прима сва примања остала као и активни старешина, он има обавезе као сваки други командант или командир чете и тако даље и тако даље. Према томе, све су то војна лица. Уосталом, војна лица су и сви они који носе оружје или у саставу су неких група или у саставу оно, али се налазе у зони дејства оперативне јединице оперативне армије. Значи, хоћу сад да вам кажем да су добровољци ја сам и задњи пут рекао да су добровољци само добровољци до онда док не приме оружје, они се евидентирају, даље као војници сви војници и они се постављају на места упражњена места у оперативним јединицама. Тако се исто, они су војна лица. Војна лица су и сви остали позвани по позиву или пак они који су се добровољно јавили. Војна лица су данас у Републици Србији добровољци који се добровољно јаве у војску. Али кад приме оружје и кад положи заклетву они не могу да кажу ја одох, нећу ја да више будем добровољац, ја одо. Већ имају свог командира, команданта и друге који са њима руководе и командују. Према томе, и ови добровољци који су дошли тамо у Ловас или поред Ловаса или не знам ја у Товарник или где су дошли, и они су сви војна лица. То јасно пише и гласно пише у овоме правилу службе о оружаним снагама не знам сад на памет да вам кажем тачка која је, али пише да су сви војна лица. Војно лице сам ја, војно лице је био и ако је претходни тужилац био негде тамо у некој ратној јединици и он је војно лице, војно лице је и Деветак, војно лице је свако од ових људи који су овде оптужени је био војно лице. Ја у зонском штабу територијалне одбране односно у Четвртој оперативној зони територијалне одбране Србије никада нисам имао никакву командну функцију. Ја сам једноставно био кажем

наставник. Уопште у току суђења или у оптужници оно што је предвиђено тачком, чланом 15 ст. 2 ЗКП-а да тужилац доказује оптужницу, односно носилац је оптуживања, то се у овом случају апсолутно није примењивало у претходном случају. Нема доказа ниједног доказа да сам ја по некој наредби добио неку нову функцију. Нову функцију у другој бригади или било где тамо, било где тамо где није комплетна команда и комплетна јединица, из 4. оперативне зоне, ја нисам могао бити наредбодавац никоме. А да би постао наредбодавац, то је веома дуги пут. Требало је да се поништи наредба 27-117 и да се ја ставим на располагање Савезном секретаријату за народну одбрану, односно да се ставим на располагање територијалној одбрани Србије. Територијална одбрана Србије упућује Савезном секретаријату за народну одбрану захтев да се мени одреди поново одреди дужност односно ратна дужност. Савезни секретаријат за народну одбрану доноси своје решење, доноси своју наредбу са којом ми одређује да будем упућен у оперативну јединицу Прве армије. А затим, прва армија да ме упути у Прву гардијску механизовану дивизију а Прва гардијска механизована дивизија да ме упути опет по наредби у другу пролетерску гардијску бригаду. Е тада сам ја њихов члан. Тада ме они постављају на дужност коју не знам ни ја и тако даље и тако даље. Овде ја не командујем никоме, нити је ико имао права тако да ми нареди, посебно не командант 4 оперативне зоне Ђокић Ратко да ми нареди, каже Димитријевићу ти ћеш да прихватиш ове јединице које су у Ловасу све, и ти ћеш да руководиш са њима. То није имао права нити је ико то учинио, нити је ико учинио, ево ту су људи који су тамо били на неким дужностима, да не наводим Девчић, Радојчић и тако даље, који су ме знали. Да ли је њима ико икада рекао слушај долази један потпуковник тамо и он преузима дужност сада команданта или не знам ни ја за руковођење тамо у Ловасу. Не. То се никада није десило. у Ловасу је за команданта постављен од стране оперативне војске да ли је то учинио Душан Лончар, или је то учинио генерал Аранђеловић то ја не знам, главно знам то а што вам читам из њиховог документа од 14. 10.1991. године, 3-454 па у тачки 6 одлучио сам, пише следеће: да не читам овај горњи део, прво сада није важан ни битан, касније ћу га прочитати. Организовати и успоставити команде места села Сотин, Опатовац, Мохово, Шаренград, и Бапска. И нормалан живот и рад. Командант јасно одређује то. Ловаса овде нема. А зашто га нема? Зато што је Ловас још 10. 10. у њему је успостављена команда и у њему је, и у њему није само постављен господине тужиоче, само постављени командант са неограниченим војним и цивилним овлашћењима био Љубан Деветак већ га је поставила званична оперативна комадна која командује ту у том делу. Или га је поставила безбедност овај ондашње Србије па су наметнули то бригади. Међутим, он је био у зони одбране бригаде и ту нема двојбе, ту нема двојбе шта је и ко је. Уколико тај Деветак није хтео да слуша да га неко други поставио, није хтео да слуша команду друге бригаде, његов пут је био Устаничка 29 затвор. А ко је чинио и какве пропусте због тога и ко је њему то дозвољавао и ко је по налогу, по оптужници господина Душана Кнежевића ко је њему то одобрио, то се зна. Њему није могао нико други да одобри понашање или такво овај, тамо командовање и руковођење сем Душана Лончара. Уосталом, ако већ говоримо о томе Душан Лончар је знао као командант и није могао да не зна шта се у Ловасу ради. Душан Лончар је по изјави сведока Вељовић Градимира овај, давао обезбеђивао црне вреће за Ловас и давао их је Љубану Деветаку за смештање лешева. Душан Лончар је знао шта се тамо ради и пре мог доласка овај пре мог доласка јер је дао из свог инжењеријског батаљона ровокопач који је уредио неке положаје тамо код јединице код чете територијалне одбране Љиг, положаје за одбрану и који је уједно извршио површинско затрпавање лешева који су били, који су се нашли ту на терену до тог датума кад је он дао тај ровокопач. То је жути ровокопач који је ја сам рекао површинско затрпавање обзиром да се причало по селу тада, добро

је од уста рекла-казала свакако причали су они који су заинтересирани а то причају, то су људи овако са војском у контакту, да су пси развлачили лешеве.

Председник већа: То је једно карактеристично место сада на коме ћемо вас прекинути да би узели сви ми једну паузу која нам је свакако потребна сада и на коју имамо право. Дакле, после паузе наставићете ту негде где сте били стали.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Ради одмора, прекида се главни претрес у трајању од 30 минута. Буквално 30 минута, то ће бити онда у подне наставак.

Да седнемо. Тужилац, пуномоћник оштећених и сви оптужени такође. Видим само неке измене у саставу бранилачког корпуса, ако смем тако да кажем. Дакле,

Адв. Слободан Живковић: Све је исто, нема измена никаквих.

Председник већа: Аха, добро, то значи да можемо да наставимо. Дакле,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Након истека паузе да се главни претрес настави.

Председник већа: 1, 2, 3, чује ли се?

Опт. Миодраг Димитријевић: Не чујем.

Председник већа: Сада?

Опт. Миодраг Димитријевић: Не господине.

Председник већа: Нико ништа није дирао, можда би нас боље чули да скинете слушалице. Можда без слушалица би боље чули?

Опт. Миодраг Димитријевић: Е сад Вас чујем.

Председник већа: Дакле, стали смо код лешева, црних кеса и тако нешто. Јел тако? Можете наставити. Могу само а приметим да све ово што сте сада говорили практично није ништа од онога што вам јесте стављено на терет и даље.

Опт. Миодраг Димитријевић: Океј.

Председник већа: Јел тако? Изволите.

Опт. Миодраг Димитријевић: Ја бих само хтео да вам пошто сам малочас обећао то да вам мало појасним шта је то претпочињавање обзиром да се ради о командовању и руковођењу то да вам то појасним. Претпочињавање је такав термин где онај који претпочињава своју јединицу ставља у руке тог новог команданта апсолутно командовање и руковођење са том бившом његовом јединицом. Према томе, претпочињени, командант који је претпочинио своју јединицу, он апсолутно губи било каква права у руковођењу и командовању с том јединицом. Та јединица је комплетна каква јесте прелази у руке новог власника. Према томе, ако је то је тачно господине сигурно, а ви питајте вештака или било кога, ескперта или тако даље. Овај, та јединица после враћа се под руковођење и командовање својој матичној јединице тек онда кад неко одлучи да она изађе из претпочињаања јединици којој се претпочинила. Према томе, одред је претпочињен другој бригади као одред, као цео формацијски одред са свим својим елементима и друга бригада апсолутни господар свих дејстава и акција замена командовања, руковођења са тим одредом. Тада, тог дана када је Ђокић Ратко предао 09. 10. 1991. године, одред тај противдиверзантски одред предао Лончар Душану и то лично он, лично један и други, овај су били ту, онда је Ђокић изгубио апсолутно право на руковођење и командовање са тим одредом. Самим тим ја као орган те зоне, зонског штаба изгубио сам апсолутно право над било каквим руковођењем и командовањем са тим одредом, што сам ја знао и што ја нисам имао интереса, никаквог интереса да ја хоћу да командујем не знам ни ја неком тамо одреду и тако даље. Тог дана је извршена и примопредаја две чете територијалне одбране које је Лончар примио као самосталне чете а то је самостална чета Љиг и самостална чета Лајковац, нити сам ја имао никакве обавезе према њима, ја сам имао само људске обавезе да те људе пошто сам познавао да их обиђем и да им евентуално пренесем оно што сам чуо шта се ради у Ловасу. Јер њих нико није тамо третирао низашто нити их је посећивао, нити их је обавештавао нити било шта. Значи, командовање и руковођење, директни ланац командовања иде директно бригада, директно одред или бригада директно самостална чеа једна и самостална чета друга. Ја би ако дозволите мало телескопски али покушао да вам прочитам неке што очито судија у претходном поступку није хтела да чује ни да чита, ни да види или је прочитао па није разумео или тако нешто не знам ни ја шта. Да прва дивизија регулише долазак одреда у Другу бригаду. И Прва дивизија наређује Другој бригади да дана 10.10. изврши напад на село Ловас с тим да реши питање сопственим снагама. Даље, Прва дивизија наређује...

Председник већа: Само сачекајте тренутак, ја чујем а не би смео да чујем а видим да је то тамо из ове суседне просторије нечије речи, нећу да вас чујем. Како год можете да комуницирате, омета све нас овде, чујемо ваше речи. Дакле, тишина. Јасно? Господине Димитријевићу наставите.

Опт. Петроније Стевановић: Па не знам шта је то телескопски, па господин прича ја не разумем.

Опт. Миодраг Димитријевић: Па ако не разуме, ја не знам како а кажем. Затим, у истом наређењу 851–25 од 09.10.1991. године, командант дивизије одлучује, каже одред улази у ваш састав 09.10.1991. године. Тај улазак одреда у састав Друге пролетерске гардијске бригаде потврђује и сам командант у оном критичном оном наређењу број 350-1 где он каже саопштава тамо неким својим јединицама усмено или не знам ни ја већ како он то саопштава, чини, али углавном он саопштава да тај одред улази у њихов састав и да га треба прихватити и организовати за одбрану. Према томе, ништа, ништа, напоменуто да је Димитријевић нека власт тамо или да Димитријевић

било ша командује све дотле док се није десио онај случај на минском пољу од 20.10.1991. године, значи до тада Димитријевић не постоји нигде уопште, нити му се ишта наређује, било шта наређује, нити се од њега тражи нешто, нити, ни ништа, ништа. Е кад се десио тај случај у минском пољу, е онда су се они сетили да би могао Димитријевић да се појави сада као нека дефакто као жртвени јарац. Командант Друге бригаде каже Одред ТО који се претпочињава бригади прихватити, организовати, припремити за извршење задатка а командант дивизије упозорава све јединице на понашање обзиром да функционише војно тужилаштво и војни суд. Па се даље каже да се спречава крађа и тако даље и тако даље и тако даље. И каже одреду ТО који вам се претпочињава пружити помоћ да се у безбедносном смислу организују а ја би вам само овде из правила службе прочитао шта заправо, ко је заправо надлежан за спровођење мера безбедности, децидирано па каже овако војна лица, посебно старешине обавезне су да познају безбедносну ситуацију у јединицама и установама којима командују, односно којима руководе, одговорни су за организовање и спровођење мера безбедности и обезбеђења“. То је јасно речено ко је за то одговоран тамо у тој ситуацији. Ја бих још неколико ствари прочитао овде из ових њихових наређења, а односи се на тврдњу тужиоца да сам ја наредио оптуженом Дарку Перићу да он из Чаковца пошаље своју чету у Ловас. Од почетка, да тако кажем, борбених дејстава овде од тамо, не знам ни ја, од 09. и 10. Прва дивизија стално напомиње то да је 252. бригада, оклопна бригада критична по питању морала и оно остало и да траже смену и тако даље. У свим својим одлукама он, командант дивизије предвиђа да се та бригада замени на положају. 14. или 15., сад ћу да видим код ових, он наређује да се изврши смена између Друге бригаде и између 252. бригаде. Друга бригада по основу тога како правило предвиђа прикупља своје снаге у Товарнику и припрема се за смену 252. бригаде, значи припрема се. Да би припремила све јединице она врши попуну, попуну са људством, попуну са материјалним техничким средствима и тако даље и тако даље, они из Ловаса из Првог оклопног батаљона извлаче ту чету на припрему у Товарник пошто ослабљују одбрану Ловаса они наређују Дарку Перићу команданту одреда да преосталу чету из Чаковца извуче и доведе у Ловас. Према томе, мој став или моје обећање овим Ловашчанима да ћу да тражим појачање једне чете се поклапа са решењем тог проблема од стране Друге бригаде. Значи, ја нисам ни успео да потражим од, или да замолим пошто ја нисам био никакав тамо командант, да замолим Другу бригаду једну чету доведе тамо у Ловас да би појачала то. Значи, са четом тенковском су ослабили борбени положај, односно одбрану и доводе нову чету а то је чета из, која је била слободна у Чаковцу, а то је Прва чета. Још кад сам већ код те Прве чете, хоћу да вам кажем то да је тамо по неким правилима и то ангажује се за неке задатке, ангажује се прво Прва чета, па Друга чета, па Трећа чета. Значи, по некој логици командант одреда је био, добро, додуше њему нико не може да сутерише кога ће он да одреди тамо да промени положај али командант одреда одређује прво Другу чету да иде у Опатовац и да тамо учествује у заузимању Опатовца, а Трећу чету под командом Златка, а сад блокирао сам, под командом командира чете која је формирана у Шапцу он шаље 14.10. по акту 402-1 од 14.10. шаље у заузимање овога, сад ћу да вам кажем, у заузимање Сотина и то са Првим оклопним батаљоном, извиђачком четом, четом војне полиције и противдиверзантска чета ТО из Ваљева, односно из одреда, не из Ваљева него из одреда.

Е, хтео бих само још да вам кажем, ево вам овде одред 252. тражи смену, у акту 3454, па опет тражи смену опет у акту 3-464, мислим да има скоро у сваком акту он тражи смену те бригаде пошто је она доста исцрпљена у борбама до сада па је Друга бригада одређена да ту замену заврши. Морам да се вратим мало назад код овог термина „чишћења“, молим вас. Прва дивизија скоро свугде у свим овим актима има

поменути термин „чишћење“, они чисте у сваком које заузме, они чисте у Илоку, они чисте у свим местима углавном чисте, у свим местима која су заузела, односно која су постала, како они кажу ослобођена, како војска каже ослобођена. Па онда у 345 они чисте Сотин, Опатовац и тако даље. Добро, то сад није битно да се о томе говори али идемо даље.

Е, ја бих сада на ову спорну бележницу за коју је и мој адвокат тражио да се изврши вештачење комплетне бележнице, ја бих сада прочитао нешто што је заправо ту у њој записано, да не идем сада тамо из месеца када сам ја био са овим одредом на обуци, када сам вршио своју дужност, да тако кажем, начелника, односно помоћника начелника штаба за обуку и васпитање али да само пређем и дођем до одласка у Чаковец. Дана 09.10., што ја нисам ни знао, нисам ни знао пре до доласка за сведока Драгана, не нисам знао, заборавио сам вероватно, Драгана Грујића. Драган Грујић је и овде а и мени приватно после рекао да сам се ја побунио против тога кад је навече Ђокић предао одред....

Председник већа: Микрофон.

Опт. Миодраг Димитријевић: Да сам се ја побунио кад је он одредио мене да ја идем испред одреда тамо и да будем неки коначар. Тачно је, ја сам се побунио јер нисам хтео да идем да ја водим туђу војску. За мене је туђа војска био тада тај одред који је тада већ припадао Другој гардијској бригади, ако неко треба да их води тамо и неко ко познаје ту територију, онда је то свакако био неко из бригаде, а не ја. Ја то нисам рекао пре у току истражних радњи и у току изношења своје одбране овде у овоме, на овом суду, али зато сам се после подсетио, после ме је он подсетио да, Драган Грујић ме је подсетио на то. Е, па, ја ћу само да вам овде кажем сад нешто што сте ви протумачили, односно што је тадашње веће протумачило као руковођење и командовање моје са одредом, што није тачно. Ни по каквом основу ја нисам имао права да командујем, ја сам то знао да немам права. У току обављања своје дужности тридесетогодишње, ја сам господине судија обављао многе, да не кажем велике дужности, тамо у свим јединицама и да сам био веома, веома добро, да се тако изразим, поткован сазнањима уопште из области обуке, односно са правима и дужностима војних лица, па сам у оквиру тога што сам, па сам у оквиру тога од када сам дошао у Академију обављао следеће дужности, ово само хоћу да вам укажем на слику мог знања и познавања тада. Тврдим, тврдим да сам тада по знању, по ширини знања уопште био много способнији од многих команданата који су били тада на положају, па да не кажем и од многих генерала. Према томе, обављао сам прво – командир вода и командир чете у пролетерском пуку, затим командир вода и командир извиђачке чете у партизанској бригади али не у рату, то је било у Требињу. Па онда, обавештајни официр у партизанској бригади, опет не у рату, па онда обавештајни официр у брдској бригади, па командир чете у планинском батаљону, па заменик команданта у планинском батаљону 365. Планинске бригаде, па референт за оперативно-наставне послове у органу за оперативно-наставне послове у Планинској бригади, па помоћник начелника штаба за персоналне и мобилизацијске послове у тој истој бригади 345. Планинској бригади, па обавештајни официр у зонском штабу територијалне одбране Пожаревац, па помоћник команданта зонског штаба у Пожаревцу за обавештајно безбедносне послове за које сам био школован 12 месеци у Панчеву, па начелник штаба у Партизанској дивизији, па заступник команданта у 45. дивизији, па помоћник начелника штаба за организацијско-мобилизацијске послове у четвртој оперативној зони ТО Србије у Ваљеву и на крају помоћник за оперативно-наставне и обавештајне послове у четвртој оперативној зони ТО Србије и Ваљева до пензионисања. Са својих

30 година активне војне службе није могуће, уопште није могуће да сам ја направио, да би направио такав кикс да ја наредим нешто што ме сигурно води на робију, па нисам, ја нисам био дебил људи, никакав дебил нисам био да бих тако нешто наредио или да ја нисам знао шта заправо то значи, шта то значи кад људе покупиш тамо 40, 50 људи па их водиш испред себе. Зашто бих ја то урадио уопште, зашто? Да ли да са тим живим штитом који се појавио тамо и за који је наредио командант одреда да се воде људи, да штитим условно речено туђу војску, то нису јединице Димитријевић Миодрага како тужилац наведе у својој оптужници, њихове јединице. То нису моје јединице ни на који начин иако су те јединице биле из територијалне одбране четврте оперативне зоне. То се зна чије су оне. То је команданта одреда, то је командира чете, то је командира вода из одреда и то су њихове јединице, а не јединице Димитријевић Миодрага. Димитријевић Миодраг, понављам, је тамо наставник или професор. Но, сходно догађањима тамо одмах од првог дана од 10.10. у Чаковцу где сам ја био и што мени није дозвољено у претходном поступку уопште да помињем то шта се дешавало у Чаковцу али је Миодраг Димитријевић потпуковник био и у Товарнику где је одбио да води тај туђи одред, туђи одред и у Чаковцу где је био беби ситер, буквално беби ситер команданту одреда и у Ловасу касније био исти потпуковник Димитријевић. Он се није мењао за дан или за сат па да изгуби памет или мозак па да нешто тамо руководи. Од тог дана 10. ја сам био у Чаковцу, у Чаковцу сам био смештен ван одреда, ван Перић Дарка. Значи, ми нисмо имали неку команду или нешто, не знам ни ја, слично да смо радили негде и да сам ја звао Перића да му наређујем или оно остало, нити сам ја њему ишта наредио. Ту где сам био смештен долази човек из тог села и нормално тражи најстаријег старешину, то је нормално. То је оно што сам вам ја рекао на улици „ууу потпуковник то, он је бог и батина, он може све“, што није тако. Налази мене и жали ми се и моли ко бога да се људи из школе иселе. У међувремену 12. стража коју је одредио, нормално да је одредио командант одреда, а не не знам ко, где му је требала тамо, убила једног старијег човека, буквално га стрелаља и ја то дознајем преко тог представника из месне заједнице да је школа демолирана и да је тај човек убијен. Ја то нисам знао, нити је мени било ко рекао, он ми то јавља. Тада ја одем у школу тамо, ајде да идем да видим шта је тамо, шта се то дешава, да ли је заиста таква ситуација какву ми он представља, тај човек ми представља. Додуше нисам ишао са њим заједно али ја сам отишао да видим тамо. Тачно је било да је школа малтене демолирана тада, из те школе су било је однето сва бела техника. Ко је то однео и ко је то могао из оне кухиње, ђачке кухиње, ко је то могао да однесе него они који су ту били размештени, а то је био одреда Перић Дарка, мислим да је била позадина ту, мислим да је била позадина и не знам ко још тамо, неки ситниш, оно остао. За овог човека, за овог погинулог убијеног човека ја сам чуо тада од тог истог човека, још ово само код школе, код демолирања школе. У школи је било већ гомила извађених утикача, утичница из зида, ко је то урадио, ко је то однео, то је била војска од Дарка Перића. У тој школи је био из школске радионице однет сав алат, господине, сав алат, добро није баш сав, нешто је било и остало, е после тога ја одлучујем да зовнем Перић Дарка па да му предочим или предложим шта треба да ради да тај део одреда који је за мене био тада разуларена руља, шта треба да уради са њом. Посебно кад ми ујутру, да ли је то био 12. или 13. не могу сада да слажем, војник као за доручак доноси овако једно пола килограма кулена. Мислим, неважна ствар, али је веома важна, веома битна одакле је њима кулен, војска никада није куповала тако висококвалитетно сухомеснати производ кулен неки. То је било украђено, господине, то је било донето из сушница које су људи, из кућа које су људи тамо напустили. Његови људи су, Даркови људи су лутали по селу тамо и посећивали те напуштене куће, а куће су били напустили сви они који су били старији и оно остало, побегло то главом без обзира, млади су отишли у ХДЗ и у ЗНГ, а стари су

напустили побегли тамо. Оставили су, неко је оставио по неку свињу, ако је неки комшија хтео да остане ту да му храни, углавном су пустили свиње. Даркови људи су клали и те свиње, како хоћете, хватали их по улици и клали. Ја тада да би Дарку предочио то што војска нормална не може да ради, са чим он брука углед ЈНА, а по члану 17 став 1 овога Правила службе где војно лице је обавезно да штити углед ЈНА, ја му предочавам неке задатке које би требао он да реши да би од те војске, од разуларене руље направио стварну војску и тада 13., можете то погледати на страни 12, ја сам овде написао 12.10. али то је ипак било 13. кад сам упоређивао овамо са овим нападом са Другом бригадом, ја му издиктирам неке ствари које би требао да реши да то војнизира. Он ми тада правда да је то нехотично убиство мештана. Ја то, пошто сам наставник, пошто сам дуго година водио наставу, ја то тумачим тако да му војска не зна да обавља стражарску дужност и тражим од њега да се изврши обучавање у обављању стражарске дужности. Уједно тражим да он размести своје јединице макар за време одмора у мање објекте да их измести из школе, да школу напусти, да закључа школску радионицу, да стави пријавницу на врата од школе и да се не развлачи то, то што је остало још тамо, то једино су клупе остале читаве да их нису однели јер нису им свакако требале. Па онда га упућујем да повеже са командантом територијалне одбране места да утврде акције и тако даље, да реши питање агрегата и воде и тако даље и тако даље. Но, то није ознака да сам ја њему командант, он јасно био 09.10.1991. године на предаји свог одреда Душану Лончару. Он је био присутан, био је присутан Ђокић Ратко и не знам тамо још ко. Ја тамо нисам био, јер нисам имао посла ја да будем тамо ако су њих двојица тамо као командант и командант. Командант зоне и командант одреда, зашто бих ја тамо био, шта бих ја тамо радио? Према томе, Дарко Перић је на основу овога што сам му ја то предложио требао да војнизира тај одред. Но, да ли је он шта урадио или није, ја сам 14. одатле покупљен и одведен за Ловас и ја са тим више немам ништа. Но, да је Дарко Перић радио шта је хтео тамо у Чаковцу сведочи и документ 1276 Прве ПГМД, пролетерске гардијске механизоване дивизије, то је седмодневни извештај, седмодневна оцена која се иначе вршила тамо по једној инструкцији оцењивању јединица, где се од најниже јединице изврши процена морала и то се сукцесијно преноси на следећу команду, па следећа команда следећој команди, па следећој и тако даље, тако да је бригада своју оцену морала упутила директно на Прву дивизију, а Прва дивизија дознавши за Перићево одбијање да иде у напад на Сотин 13.10.1991. године Милан Еремија, додуше покојни сада, био би ми од велике помоћи да је жив, Милан Еремија закључује и цени о моралу у тој бригади где је одред потчињен тој бригади и каже „општи утисак је да већина припадника ових јединица спремна за одговорно и пожртвовано извршавање задатака сем одреда ТО Ваљево који је одбио да крене на задатак са Другим оклопним батаљоном Друге пролетерске гардијске бригаде и дела војника из позадинског батаљона“. То је ово што сам вам ја мало час рекао да је бригада била разбуцана скроз, па су они скупљали сад све што су имали да би се то дејствовало. Тада Перић одбија да иде на Сотин 12., а одмах 13. исти тај Перић прихвата и шаље овог Златомира из бригаде ове што сам вам прочитао 402 документ, шаље у напад на Сотин. Сада у ово мирно време, да тако кажем, кад су биле оне демонстрације у Вуковару, била је истакнута парола, то ћете овде моћи да видите „Хоћемо истину о Сотину, злочинци шећу, а наших најмилијих нема“, е то хоћу да вам каже да његова та чета са овим Златомиром, како се зове, из Шапца, немам ту сад бележницу, учествује у нападу на Сотин. Командовање са одредом или испољавање командовања са било ким тамо је апсурд за мене, посебно је апсурдно за мене у оно време када сам ја одведен 14. поподне у неким каснијим сатима за Ловас. Тада, поподне у тим касним сатима ја, то је моје мишљење, Ђокић Ратко командант четврте оперативне зоне наређује или Перић Дарку или некоме од његових тамо али

претпостављам Перић Дарку да диверзантски вод тог одреда пребаци у Ловас, то је диверзантски вод који је Ђокић Ратко обећао Милораду Воркапићу дана 14. поподне да ће му послати као појачање вод војне полиције. Обзиром да Ђокић није имао тај вод да би га послао и испунио своје обећање да дође у Ловас, он неке наређује ја не знам коме то је сигурно наређује да тај диверзантски вод пребаци за Ловас. Тврдња овај Перић Дарка да је он послао тај по мом наређењу, послао тај вод у Ловас је најобичнија неистина. Најобичнија неистина обзиром да сам ја као потпуковник тамо имао неко своје обезбеђење од 11 људи и да ми више није требало. Па ја нисам Барак Обама да водим са собом 5000 људи за обезбеђење. Што он каже за обезбеђење Димитријевић наредио. То је најобичнија неистина да не кажем другачије по српски како се то каже. Овај, но, дужан сам да идем и дајем ово по овој бележници. Доласком у Ловас ја прво тамо срећем прво тамо наилазим на Милорада Воркапића који ми се жали буквално ми се жали тамо никог нема у оној кући како се зове Кесера не знам ни ја, нема никога и ја разговарам са њим, он ми се жали да има много овај, да ту има много посла, да они као мештани не могу ту да изађу на крај са неким, са тим задацима и тражи да му се помогне некако. Ја шта сам ја, нико и ништа тамо да тако кажем, нити имам војску нити могу, нити имам начина ја њему да помогнем, или њему да помогнем на било како, према томе, овај ја му нисам ни обећавао да ћу нешто да му пошаљем. Ђокић Ратко долази и обећава њему, том Милораду Воркапићу ту другог никог нема из команде, или из власти тамо у том Ловасу, обећава му један вод војне полиције јер овај каже да имају велики број људи у затвору и ради чишћења терена, то тражи Воркапић. То је оно што сам вам рекао малочас да Ђокић на основу тога шаље тај један вод. Каже месно становништво је неспособно да само поднесе терет чишћења и каже једна група, група око 20 људи и два око 10 људи имају ту близу су размештени. Видети да ли може да се добије неколико било каквих униформи, он то тражи. И видети за телефонски кабл ако може да се за унутрашње линије. Још тражи од Ђокића неку снајперску пушку са пасивним нишаном ја дописујем овде да то има у Лозници. Е после тога Ђокић то шаље, ја долазим тамо у месну заједницу и налазим овде људе тамо. Још ми се тај Милорад Воркапић жалио да су ту у месту све преузели власт ови његови тамо не знам ни ја он наброја ко је тамо био али да за њега нема места, да је он само, остављено место управника затвора. И он је био велики незадовољник што није добио неко боље место. Тврди да је тамо формиран вод ТО што је нешто, били су и неки старији људи, нешто покупљено збрда-здола, овај, јер вод ТО је био раније постојао у Ловасу али су у том воду били и Хрвати и Мађари и сви остали. Сада је све то побегло, све то отишло напустило и они су формирали нови вод само од састава српског становништва. Поред тога, од добровољаца и можда неког од ових Срба, они су формирали и вод милиције како су онда звали. Обадва ова вода и по свим прописима су под командом команданта села, односно под командом председника скупштине села. А то ко је био, то ви свакако знате, значи тај вод ТО је најнепосредније командовао тај председник места. Ја пошто сам дошао тамо код њих, они су одржавали неке састанке ту, то су били радни састанци, радни састанци буквално кад се подносио рапорт или извештај о томе шта се у току дана урадило и шта треба још да се уради тог и следећег дана. Тада се они договарају између себе шта ту треба да се уради у току следећег дана и тако даље. Ја сам ту одслушао њихове жалопојке ту шта треба да ураде, шта не треба да уради и ја сам им предложио да направе један оглас као кодекс понашања за становништво које ће они поштивати, овако ако не знају могу да направе кикс и да нешто ураде ван прописа и да их војска почисти да тако кажем. Ја сам им лично. Па се онда, онда се прешло на гласање шта би ту требало да уђе у то на гласање, није гласање него обавештавање шта би то требало да уђе у тај кодекс понашања. Замолили су ме да ја као искусни војни старешина учиним то уместо њих. Значи да им направим писмено такво наређење или

саопштење како су га они назвали и то су они дали на куцање тамо пошто сам им ја то срочио, по тачкама тамо мислим да има 11 тачака, сад ћу да вам кажем тачно колико има, 11 тачака и они то овај уз потпис војно, каже војно територијална команда Ловас.

Председник већа: Петроније, може ли њему једна чаша воде?

Опт. Миодраг Димитријевић: Ово је притиснуто црвено.

Председник већа: Не, не, нисам рекао Вама него оптужени Стевановић каже „полудећу“ па мало да му припомогнемо ако је могуће, Ви наставите значи ту смо, то је 17. октобар јел тако? Ако можемо то да ставимо.

Опт. Петроније Стевановић: Није да ми је лоше, него пуче ми глава хвала, оћете ме пустити?

Председник већа: Где да вас пустим претрес је у току.

Опт. Петроније Стевановић: Да попијем кафу и ништа више.

Председник већа: Чаша воде максимум. Попијте онда нешто ако сте неки лек понели... И вратите се за 30 секунди.

Ово је 17. октобар о чему говоримо јел тако ако вас добро разумем? Нисте ви то можда конципирали хронолошки, али како сам ја схватио то је, јер говорите...

Опт. Миодраг Димитријевић: То је 15.

Председник већа: Ово је како сте ви то рекли кодексу понашања за становништво...

Опт. Миодраг Димитријевић: Да, од 15.

Председник већа: ...онако одредишта, шта смеју, шта не смеју да не би било неспоразума јел тако?

Опт. Миодраг Димитријевић: Да, да.

Председник већа: Значи не говорите о 17. октобру. Сачекајте само, значи то није 17. октобар него је раније.

Опт. Миодраг Димитријевић: То је 15. И то се налази у мојој бележници кроки тога овај, прављено па сам ја прецртавао па додавао па мувао, па тражио законску основу па све то и тако даље. Тако да сам им то дао и да је то, то су они написали и дали су оном добошару Шелебају да он то објави односно вероватно претпостављам да су негде лепили то. Ја сам добио један примерак тога и ево га, то је ту.

Председник већа: Јел то ипак 17. онда октобар?

Опт. Миодраг Димитријевић: Није 17 господине.

Председник већа: У оптужници каже 17. па зато.

Опт. Миодраг Димитријевић: То није добро тамо, јер ево ја вам кажем. Ево вам ту шта пише, тачно пише 15.

Председник већа: Добро.

Опт. Миодраг Димитријевић: И то је потписао неко, ко је тамо потписао вероватно не знам, ја претпостављам не могу да кажем да је то Деветак потписао или ... пише војно територијална команда села Ловас. Ја нисам био члан никакве команде, никакве територијалне команде. Ту нису били никакви заједнички састанци, како господин тужилац то говори јер није било основа. Уосталом, у војсци двојно командовање не постоји. Према томе, ја нисам могао и нисам имао никаква права да ја преузимам или преотимам команду званично постављеног команданта места а то је био тада покојни Љубан Деветак. Значи њега је бригада поставила, њему је, он је радио по њиховим налозима и по њиховим критеријумима и тако даље. Но, 15.10. овај, ту имате на страни 27 ако немате то из куће број 2 у улици Стјепана Радића јавља се Јелић Љубодраг и каже дословце тражи „јел ту потпуковник Димитријевић“ ја се јавим на телефон и каже „војно лице нема шта да тражи у затвору без органа ТО, војска је похрлила тамо у жељи да види те усташе јер је у свим документима и у документима Прве војне области, и у документима Прве армијске области, у другој бригади није, писало усташе. Мој утисак је да су те команде стимулисале са тим називом стимулисале људе да се овај, врши разрачунавање за оно што је било у Другом светском рату. Добро, то је само мој утисак. Али можда не мислим добро. И онда тај исти Љубодраг Јелић који је да напоменем сведок овај тужилаштва, и за кога ја тврдим за кога је онај тврдио да је сто возила одвезао за Краљево, ја кога ја тврдим да није био никакав миротворац, и каже да командири водова мало више раде са војском. Он мени држи наставу јер му само они сметају гледајући овај, да виде какав изгледа тај усташа који је то. Међутим, то нису били ратни заробљеници господине судија, то су били обични људи затворени, обични цивили затворени у затвору. Да ли су они имали оружје или нису имали оружје, да ли је било основа да они буду затворени или није било, то ја нити сам знао нити сам ја покушавао да ја то дознам и истражим. Ја нисам био тада ту. Градимир Вељовић тог дана био је ту присутан на том састанку њиховом где сам ја седео тамо као поред вас у неком челу совре, ја као потпуковник нисам седео тамо у неком ћошку позади да овај, гледам. Него сам седео тамо поред њих, поред онога који држи тај састанак. Али то није био мој састанак опет ја наглашавам. То је био радни састанак који су они држали раније. Манипулација са тим да је то био неки састанак за договарање мог или не знам ја ког тамо двојно командовање што је немогуће, није тачно. Није тачно. У војсци је једно командовање, једно старешинство влада и субординација. Према томе, командант се знао, командант је постављен Љубан Деветак, за мене је он био командант тог места без обзира могао сам ја да будем бог, он је био командант тог места, а не ја. Па Градимир Вељовић тада тражи код његовог једног командира да се очисти кукуруз на крају улице код Граде. Града је командир вода. Тамо је било кукурузно поље и то, ово вам читам само због тога што се касније појављује да ја у својој бележници тражим од месне власти да пошаљу те људе који су затворени у затвору на рад. А у свим ратовима по ратној историји људи на територији на којој се води рат, коришћени су за неке радове превасходно за радове на укопавању војске која ту брани или која напада и тако даље. Па онда каже код игралишта пуцало се и тако даље. Е ово је веома важно. Каже нема уласка у село, пуца се из места,

односно из насеља и од Сењака. Значи пуца се само у леђа, пошто су јединице биле распоређене по овај, по ободу села овај то се пуцало само у леђа. Но, кад сам овде, малочас сам заборавио да су те јединице које су биле доведене у село а то је чета Љиг, територијална чета, бивша територијална чета сада дефакто територијална чета, дефакто чета самостална чета из састава Друге бригаде и чета под командом Вељовић Градимира, чета из Лајковца. Оне су биле распоређене по ободу села. Прва чета тенковска чета била је распоређена у селу унутар. Такав распоред јединица асоцира на специјални логор где се не може где је затворено све, где се не може ни унутра, где се не може ни ван из села. Према томе, тенкови у центру, ови са обода две чете, и то је то. Ту затворен па нема да се мрда. Тада је и од стране надлежне команде и прописано онај полицијски час који сам ја у оном саопштењу и убацио унутра да је полицијски час не знам тамо од колико од 06 до 06 и да је дозвољено кретање и да се не сме сакупљати у већим групама. Е сада би вам још би вам само ово нагласио да један од командира тамо водова, односно командир позадинског вода неки који је не знам дошао тамо из друге бригаде, он пита коме ће храну да преда и коме ће да преда лице које је он однекуд довео Седлак Раду, али то је само информација, ја сам то чуо и ја сам то тако и записао. Дана 15. исто тада, неко извештава неко ја не знам ко је, ја те људе никад нисам видео, нисам ни познавао овде што сам убацио њихова имена, то сам чуо тамо како се зову па и у овој бележници нисам их убацио тада, него сам их убацио касније по сећању али сам констатовао овде у бележници да је то додатно, нисам ја то крио да сам ја то додао, да су ти људи присуствовали том састанку. Па неко је известио Љубана да се неки Панца тамо из села овај, сакрива оружје и да не може да се са њим никако рашчисти. Љубан тада каже ја то записујем ту да се Панца води на место и да покаже где је шта, тада сам чуо да је он бацио своју пушку аутоматску пушку у бунар и да су они хтели да га натерају да он из бунара извади ту пушку. Тада још Љубан каже кад мене нема замењује ме Ђуро. Е ја то нисам знао да је то председник месне заједнице Ђуро Продановић па сам додао Продановић, али сам у бележници написао додатно. Јер то није било, ја једноставно нисам знао те људе. 16.10. састанак је одржан у 18:00 па каже ово ја констатујем да се то тамо догађало, тенкови не иду, јер се појавила нека прича да ће тенкови да оду из села а онда се војска почела да буни тамо да ће да побегну они са положаја и тако даље и тако даље, па сам записао тенкови не иду, само су променили локацију а то је јавио ја сам записао додатно је Воркапић је јавио. Тада се исто 16. дискутује о томе да је шума Бадњара треба да се нападне и договор о нападу то неко од њих дискутује или војска оде. Ја то чујем и то записујем. Тај Воркапић исто каже да су снајперисти у увлачкој шуми, ту су Мацаревић, Иво Вујић и још двојица. Ово вам читам, можда је за вас неважно али је за мене много важно јер сам ја записивао из изворних података записивао то што је ту. Ја сам тада господо моја био у улози обавештајног официра. И ја нисам требао и нисам могао да полажем рачуне свакоме од њих тамо из села да кажем не, ја сам обавештајац ја сам то и то. Па сам у тој улози присуствовао њиховим састанцима да би из прве руке дознао шта се тамо ради и шта се дешава. А плус тога што сам познавао ове командире чета, од раније сам их познавао да би тај рад и то што се ту дешава саопштавао њима тамо да знају где се крећу и шта раде ове друге јединице да се не би изубијали између себе. Па она Воркапић каже да је план да се нападне из кукуруза близу гробља, тврди да их има око 20 и све су то резервни полицајци. Успут, ка једној викендици која је тамо била у воћњаку има паркираних кола, ту су Пурић Бранко, Бургер Марија са породицама. Тада ја покушавам на неки начин не да командујем, ја нисам имао жељу никакву жељу да командујем. Ја нисам хтео да се мешам тамо у да се не изразим грубо, али у свињарије које су се тамо дешавале. Ја стварно нисам хтео да се мешам ни да имам утицаја ту. То је неко други те свињарије требао неко други да лечи и то је била његова ствар, имао је

органа безбедности, имао је четири органа безбедности, два официра и два подофицира ту и још плус додато неког из команде армије тамо гомилу њих. Па сам рекао овако дословце ја то не кријем. Свако озбиљније отварање ватре било са наше стране или са супротне, мора одмах бити пријављено. Мора бити пријављено да би се свакако знало. Воркапић тада каже има списак свих у Бадњари око 15 њих већ тада има, ја то записујем, предлаже да се одмах иде и да се униште. Ја пошто су они то тамо навалили били па све сад очекују неки да ће Димитријевић то да им реши и да им помогне ваљда да нападају, ја то нисам хтео ни да чујем уопште, мене то није интересовало. Ја кажем да не прихватам јер је касно око 15 сати, да бих се једноставно отресао тих њихових предлога. јер другачије нисам могао да их убедим да не иду у напад. Обзиром да је то шума да као стручно лице знам сигурно из литература, из историје, из свега осталог из Академије, да су борбена дејства у шуми веома тешка и веома болна за једну и другу страну, да су погибије и смрти веома изражене у таквим борбеним дејствима. Према томе, ја свакако као неки старешина и као неки искусан старешина покушавам да им наметнем своје мишљење да они не иду, не раде то тамо. Он још тражи ту да, Воркапић тражи да се од јединице тамо од бригаде траже зоље, муниција и муниција за хеклере и тако даље. Командир чете тенковске чете који је по прописима и правилима ту као старешина оперативне јединице званично најстарији орган у Ловасу, не гледајући мислим за војску, не гледајући на то што је тамо постављен за команданта Љубан Деветак, али је по прописима он најстарији кад је Лончар поставио онога који није ту најстарији да тако кажем из неких разлога њихових тамо, ја то не знам. Командир те чете се звао Јоца, имао је надимак Трта и он саопштава на том састанку да тенкови, да он иде ујутру у 6 сати у 06:00 одлази одатле. А то је оно о чему сам вам ја малочас говорио за смену 252 оклопне бригаде да би он требао да оде на припрему за ту смену и на попуну. Неко јавља да су тенкови отишли у 06:00 часова. 17.10.1991. године, каже пуца се само из места, тенкови су ту само су променили места. Велика је узнемиреност међу војницима, ја то опет констатујем тражи војска да се тенкови врате. Неко то тамо реферише, прича, обавештава Деветака и не знам ја кога све, има неорганизованог лутања у невреме, ово се мора спречити иначе... е то ја констатујем да има неорганизованог лутања у невреме и да се то мор спречити иначе ћемо поубијати једни друге. То је тачно и ја сам баш због тога ту и био да би те командире чета обавестио какво је то лутање, где ко иде, где ко напада, где ко чисти, где ко прикупља то наоружање и тако даље. Затим, ја кажем баш због тога што вам сада причам, никакве акције самостално, за све мора ја да знам да би их синхронизовао. То није никаква синхронизација, то није никакво командовање, то је једноставно из тог разлога што сам ја хтео да те људе обавестим шта се и где се иде, где се пуца, где се напада и тако даље да ес не би поубијали између себе. Не морате да се смејете уопште господине.

Председник већа: Ко Вам се смеје?

Опт. Миодраг Димитријевић: Тамо овај позади. Е неко је од њих тамо дискутовао о томе да треба да се изврши претрес кућа у долини и тамо прва улица паралелна, ја то записујем. Нити сам ја знао која је то улица, нити сам ја знао где су они извршили претрес, нити сам знао где нису извршили претрес, али то је тако речено тамо. Каже у затвору ради Милан и Љуба, ја сам касније додао кад сам знао, нисам знао који је то Милан да ли је то Девчић или је Радојчић, нисам ни касније дознао али сам дознао да је Љуба Јелић тај Љуба Јелић радио ту у затвору. Ја сам то констатовао у својој бележници додато у затвору. Сада се појављује ту да ћу звати појачање једне чете и треба ми смештај. Дословце тако записано, то је сасвим нормално да ако ја некога замолим а требало је да замолим овај, Душана Лончара да се једна чета доведе

ту и да се смести ту. Е то је оно о чему сам малочас говорио 252 бригада овај, напушта положај и то је то што ова чета тенковска одлази из Ловаса па ослабљује одбрану. Ту пошто сам лично приметио и видео да се у селу дивља са моторним возилима да је то све опљачкано и покрадено, да се кроз село иде и седи на прозоре горе и да се шенлучи увис, отварајући рафале. И све то ја сам констатовао у бележници мора се смањити узимање возила јер се доста дивља, ово важи за све. Сви ту дивљају. Ту се једноставно није знало ко пије и ко плаћа, ко коме наређује никако. Ја ћу то после да вам објасним ко коме заправо наређује у том селу. Затворенике у камионе и у „Партизан“. Шта је то заправо „Партизан“? Ја сам то у првом пошто сам чуо то из приче да неки „Партизан“ постоји, ја сам то мислио заиста, мене нико није обавестио, да је то неко село Партизан. Међутим, касније сам дознао и то сам дознао овде у овој судници да је „Партизан“ био ДТВ „Партизан“ сала ДТВ „Партизан“ где је био смештен сабирни центар и где су у том сабирном центру били пуковник Петровић и пуковник нек ми неко помогне, пуковник на С се презивао неки.

Председник већа: Сетили се, не сетили се свеједно, није нико ту сад овлашћен да помаже оптуженом.

Опт. Миодраг Димитријевић: И тај пуковник Суботић никада ја њих нисам видео, никада за њих нисам ни чуо до овде док сам дошао ту, ту сам и чуо да је тај пуковник погинуо у хеликоптерској несрећи а да је Суботић побегао за Канаду. Зашто су они побегли, зашто је онај погинуо, то не бих ја хтео даље. Према томе, тај „Партизан“ је морао да има правне органе тамо и законско неко проверавање, суђење или тако нешто. Ја свакако кад сам инсистирао да они њих пребаце тамо у тај „Партизан“ мислио сам на то. Мислио сам на то да они не буду више по тим приватим затворима и ту у Ловасу и у другим местима, у Опатовцу на пример имали смо затвори свакакви затвори, што је војска наводно опет кажем наводно овај, имала затворе за прихвате како рече Антић вештак за прихват ратних заробљеника, то нису били ратни заробљеници јер се тада већ није водио рат, то су били затвореници које су затварали и које су они слали за овај, у „Партизан“. Но, у „Партизану“ је тамо постојала, ја сам то прочитао овде у транскриптима је постојала знао сам да морају да имају органи, мора да има полиција, мора да има... али су они из тих затвора, војска је то процесуирала кратко и видела ко је интересантан а ко није интересантан, и одатле они овај, одатле Прва дивизија то извештава да одатле они отпуштају те људе као оне који су неинтересантни за даље задржавање у том затвору у „Партизану“. Ја то морам да вам нађем где каже овако из прихватног центра, то је тамо, отпуштено је укупно 31 лице која нису безбедносно интересантни и који се враћају у села где су заробљени. Они то тако третирају да су то људи заробљени. На основу ја то нисам знао да је то тако али сам претпоставио да је то тако и зато сам и тражио да те људе тамо овај пошаљу. На страни 17 уписујем, 17. пре подне ја пошто сам видео да се ту да ту свако сваком командује, сви су они имали неког свог командира. Командир тенковске чете имао је свог Кесеровића, заменика командатна батаљона који командује њему односно командује му Друга бригада. Чак и ТО бившој чети из Лајковца, чети из Љига, командује Лончар. Одреду командује Лончар. Команданту места Љубану Деветак командује Лончар, воду војне полиције и воду ТО командује Љубан Деветак, територијалцима тамо неким који нису ушли у састав вода ни једног ни другог, командује неки Бата тамо, мислим Мијаиловић се зове, није важно сада. Командују сви свакоме. Ја увидевши да је то тако ја свакако покушавам на неки начин да то мало измирим и да то командује онај ко је тамо надлежан а командује и тако даље. Но, обзиром да су тамо сваког дана дејствовали неки снајперисти а што и Друга бригада то

констатује ја сам то касније видео у својим извештајима овде и то сад ћу вам наћи и то где каже овако у борбено-оперативном извештају 427-1 од 16.10.1991. године, каже у селу Ловас још се појављују појединачни снајперисти који повремено отварају ватру. То сам само хтео да вам прочитам да знате да су се ту снајперисти појављивали стално. И онда још у следећем 443-1 каже чета ТО Ваљево која обезбеђује село Ловас у вечерњим часовима дејствују поједини снајперисти и врше узнемиравање у ноћним часовима. Тада ја увидевши да 17, увидевши да то иде тамо где, како ко хоће, како ко одлучи и то, одлучујем да се овај да одем до команде бригаде и тада са возилом и са возачем „Лада нива“ беле боје, ако вас то баш интересује и Вукосављевић Милутином полицајцем као пратња одлазим прво у Товарник, одлазим у Товарник да би од њих потражио неку помоћ за Ловас...

Председник већа: Који је то дан молићу?

Опт. Миодраг Димитријевић: То је 17. 17 пре подне. Да овај, да помогну тамо тим властима у месту да се то рашчисти, да се ти снајперисти потраже и тако даље. Пошто у Товарнику нема никог другог сем Камбер Слободана тог оперативца тамо, ја разговарам са њим, питам га шта је. Има ли нешто од полиције, он објашњава како нема ништа, нема то говора, ма какви то, тамо нека раде ови сами има их тамо доста јединица, имају људе, имају муницију, имају пушке па нека иду, нека траже те снајперисте, нека се акају са њима. Ја немам полицију ни за обезбеђење овде командног места, а не за нешто друго. Ја одатле продужавам за Шид рачунајући да ћу да дођем до Аранђеловића, рачунао сам као официр потпуковник можда ћу успети да дођем до њега. Тамо после вишечасовног чекања не успевам да дођем до Аранђеловића. Он је био негде на терену и оно, други нико није хтео да ме прими, а додуше нисам ја ни инсистирао да ме неко други прими, мислио сам само код њега и то је то. Тог дана 17. ја се враћам негде око 18 часова у Ловас, кажем после вишечасовног чекања враћам се у Ловас. Ту негде око можда мало пре 18 часова стижем и тада се одржава, макар како сам ја записао али сам ставио знак питања да ли је то тада или како је баш, не знам ни ја. Тада ми Воркапић Милорад тада ми каже да су људи задржани у некој економији, нити сам ја знао где је та економија, нити сам ја било шта знао. Они су то дали неки оглас овоме Шелебају који је позвао људе тамо и они су те људе ту, не знам колико се јавило, ја сам после из транскрипата дознао и из оптужнице дознао колико је ту људи било и тако даље и тако ближе. Углавном су они ту те људе позатварали, а шта се после десило то ви имате тамо написано али ћу ја да вам кажем и то. Рачунали су да ти људи дејствују из места, што је било и по оном претходном извештају да се само дејствује из места и да ће да се мање, очекују да ће мање да се дејствује, што се заиста и показало као тачним, сутрадан ујутру се констатовало да је много мање било ватре и тако даље и тако даље. Е, тада ја поново инсистирам код тамо власти ове да се доставе спискови свих возила да се не би та возила развлачила ишла за Србију или не знам ни ја где, свих возила и да се возила сместе у ту економију. Ја не знам која је то економија, нити знам колико места тамо има, обзиром да су тамо, нити знам колико је људи тамо затворено, нити, једноставно ништа не знам. Не знам, нисам био ту, нити они хоће да кажу. То нико није хтео на том састанку да каже прљав веш, јесте ми смо овога убили, ми смо онога убили или нисмо убили или тако нешто. Значи, ту економију као возни парк. Хоћу да вам кажем ово да је мени страшно сметала та пљачка тих возила. Ја сам касније у току овог суђења чуо, чуо овде на суду да је у једној ноћи у Првој пролетерској гардијској механизованој дивизији у једној ноћи отето или опљачкано 1300 моторних возила. Ја сам чуо тај податак, међутим то не мора да буде тачно. Најбоље, ја сам тражио да се најстроже забрани отварање ватре од стране наших, то сам предложио

овим мештанима тамо да се то не отвара ватра ту, па сам онда написао ко је ту био присутан Љубан, Ступар, Љуба, Бата, Дарко и тако даље, све сам ја то, то је писано накнадно па сам ја то Девчић и Радојчић ал сам додао то, то сам дознао у затвору тамо. Тада на том састанку још...

Председник већа: Само да вам кажем, орјентационо, ми ћемо убрзо морати да овај простор и ову судницу ослободимо, тако да кажем ајд још десетак минута за данас, наравно. Дакле, некако заокружујте оно што, оно где сте сада.

Опт. Миодраг Димитријевић: Како?

Председник већа: Убрзо ћемо прекинути претрес за данас и нећемо...

Опт. Миодраг Димитријевић: Нисам Вас разумео господине судија.

Председник већа: Још десетак минута највише да кажете оно што сте хтели, заокружите некако па да сутра, ако не завршите данас, да се сутра настави, разумете? Завршавамо за данас.

Опт. Миодраг Димитријевић: Добро, добро. На том састанку још је Љуба Јелић донео податак да се на Бадњару не може, то је та шума Бадњара да се тамо не може, јер се тамо више не налазе они, каже он „проверено преко везе“. Е, долазимо сада до тога да ја без имало увијања да сам ја предложио Перић Дарку да са том јединицом са којом је дошао ту у Ловас, кога ја напомињем нисам позвао јер нисам имао ни средства везе, нити документа везе, карактеристике средстава његових или карактеристике било којих других средстава, а то су овде више њих, више сведока је то потврдило да ја немам средства везе и то, да ја нисам могао да позovem Перић Дарка да дође овде, да је њега позвао неко из бригаде по оном основу што сам вас већ напоменуо да дође због смене 252. бригаде. Е, ја му предлажем да, пошто он наводно није знао, мада је он био ту више дана и више пута је био ту и знао је да дејствују снајперисти, Перић Дарко је то знао, врло добро знао, да се сутра организује извиђање, ја опет наглашавам то му предлажем и претрес терена ујутру. Мислио сам на то ако он може, ако није добио неки други задатак или друго ако он хоће. Ја нисам био његов претпостављени, према томе нисам имао права да му наређујем, нисам имао права да мењам задатак који је он добио од свог претпостављеног, а то је од Душана Лончара и тако даље. Рекао сам му да ја као обавештајац, дугогодишњи обавештајац, дугогодишњи извиђач да би му ја ујутру предложио на који начин би то требало да уради. Тада сам ја њему предложио, после тог састанка ми остајемо некако на крају на репу оних који излазе са тог састанка, ја му кажем да би то требало сутра да буду присутни само они који ће у акције без Љубана и Милана, е зашто без Љубана и Милана? У неким акцијама ранијим где су били укључени и они у заседи некој и они из обезбеђења што су били мени дати за обезбеђење које сам ја затекао ту у Ловасу који нису били поред мене у Чаковцу тамо, него 14. ја их, и они преузимају неко обезбеђење моје, њих је неко одредио тамо да буду у некој заседи и та заседа је проваљена, значи неко их је одредио из места да буду тамо и неко је из места јавио да су они тамо. Зато сам ја почео да сумњам у Љубана и Милана, ко је овај Милан, да ли је то Девчић или Радојчић, ја то не знам заиста, Љубана знам али за ове нисам хтео, не знам. Тада на том састанку тај Бата неки Мијаиловић, ја мислим да се зове, он је био нешто тамо као неки вођа у том делу одреда „Душан Силни“, он се посвађао нешто са тим Воркапићем Милорадом који је био раније милиционер и са којим сам ја то неколико пута

контактирао, већ сам вам говорио, ваљда је овај Воркапић, не знам, потегао пиштољ на њега па су хтели да пуцају један у другог и тако даље. Тада је још ту појавио се и Драган Грујић који је био сведок одбране овде а који је био одређен од стране Ђокић Ратка у врло сличној улози, опет и он да буде неки беби ситер командиру чете Стефановић Миленку, то је командир Друге чете из одреда који је сада одред Друге ПГМБР, не сада, него је од 09.10.1991. године у вечерњим часовима, од тада је одред Друге бригаде и од тада он не носи класификацију ТО и од тада он дејствује по критеријумима и принципима бригаде Друге ПГМБР, Друге пролетерске гардијске мехазанизоване бригаде, јер је попримио њихове особине, зато и на више места командант Прве дивизије напомиње да се изводи обука са тим одредима јер ти одреди никада нису изводили обуку са тенковским снагама, сада, обзиром да у њиховим јединицама има тенкова, то је морала обука да се изводи са тенковским јединицама. Тај Драган Грујић извештава, ја сам писао ту додатно, да нема проблема код њега у Опатовцу, само му треба нека, има проблем да нема доктора тамо, па је дошао ту у Ловас да позове доктора Слободана...

Председник већа: Блок.

Опт. Миодраг Димитријевић: Блок, али добро, да позове доктора да дође да прегледа тамо у Опатовцу неке људе код њега. Са тим се и завршава састанак 17. поподне, ако би то...

Председник већа: Добро. Значи да сутра наставимо, односно да Ви наставите са 18. је ли тако?

Опт. Миодраг Димитријевић: Молим?

Председник већа: Сутра настављамо онда ту са 18. октобром, тако сам разумео, завршили сте оно што је било 17.

Опт. Миодраг Димитријевић: Да, да, да.

Председник већа: Добро, логично једно место које се лако прати и запамти. Дакле,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес прекине.

Наставак главног претреса се заказује за сутрашњи дан, такође у 09:30, исто судница 2.

Што је саопштено свима присутнима, никога не позивати посебно.

Завршено у 13:40.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА